
LETO XXV.
MAREC 1976

NAROČI IN BERI !

KOGAR ZANIMAJO DOKUMENTARNE KNJIGE za razumevanje najtežjih let slovenskega naroda (1941—1945), lahko pri **MISLIH** naroči sledeče knjige:

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO (izjava pričo o teharskih dogodkih 1945) — Cena \$1.—.

V ROGU LEŽIMO POBITI — Dokumentarna poročila očitvidcev zbral Tomaž Kovač. — Cena en dolar.

SVOBODA V RAZVALINAH — (Grčarice, Turjak, Kočevje) — Cena \$2.—.

PRAVI OBRAZ OSVOBODILNE FRONTE (II. in III. del) — Zbral Miha Marijan Vir, Argentina — Cena vsake knjige \$1.50

ODPRTI GROBOVI (II., III. in IV. knjiga dokumentov) — Zbral Franc Izanec, Argentina — Cena vsake knjige \$2.—.

REVOLUCIJA POD KRIMOM. — Dogodke opisuje pokojni izžanski župnik Janez Klemenčič, Ciril Miklavec in dr. Filip Zakelj, Argentina. — Cena \$2.—.

BELA KNJIGA (izdana v ZDA) prikazuje razvoj 1941—1945 ter vsebuje 10.000 imen v tem obdobju pobitih Slovencev ter vrtnjencev iz Vetrinja. Cena \$5.—

Danes je vse to že zgodovina in jo je vredno iz vseh virov trezno prebirati in presojati, četudi domovina te prilike ne daje niti študentom. Za nekoga, ki je študiral doma in ga snov zanima, knjige nudijo lepo priliko spoznati dobo tudi z druge strani.

Precej teh knjig mi je že pošlo in že dolgo čakam, da pridejo nove pošiljke. A naročila vseeno sprejemam. Tiste, ki na knjige že dolgo čakajo, pa prosim potrpljenja. Zastoj ni moja krivda.

CELOVŠKE MOHORJEVKE ZA LETO 1976 so že na razpolago. Vse štiri knjige (KOLENDAR 1976, zgodovinski roman ZADNI RABIN V LJUBLJANI, PLANSKE ZGODBE Z NAHUEL HUAPIJA in DRUŽINSKO SVETO PISMO, II. del) stanejo \$7.— brez poštne.

NEKAJ GORIŠKIH MOHORJEVK je na poti do nas. Štiri knjige (KOLENDAR 1976, SVETOVNI POTNIK PRIPOVEDUJE, II. del, zbirka črtic MOJTAJOLMINSKA in PRIMORSKI GEOGRAFSKI LEKSIKON, 2. snopič) stanejo \$12.—.

LJUDJE POD BIČEM (Odlična trilogija izpod peresa KARLA MAUSERJA iz življenja v Sloveniji med in po vojni) — Cena vseh treh delov brez poštne je \$7.—.

NEKJE JE LUČ (Vinko Beličič) — cena \$3.00.

V ZNAMENJU ČLOVEKA (Dr. Anton Trstenjak) — cena \$1.50

STARA IN NOVA PODOBA DRUŽINE (Dr. Anton Trstenjak) — cena \$1.50.

ZAKONCA — SE POZNATA? (Vital Vider) — cena \$1.00.

KO SE POROČATA — LJUBEZEN IN SEKS (Dr. Stefan Steiner) — cena \$1.50.

SKRIVNOST VERE — cena \$1.00.

TRPLJENJE KRISTUSOVO UTRDI ME — cena \$1.50.

Priporočamo tudi angleško knjigo (žepna izdaja) **SHEPHERD OF THE WILDERNESS**. Življenjepisna povest o Frideriku Baragu je napisal Amerikanec Bernard J. Lambert. Bila bi lep dar vsakemu avstralskemu prijatelju. Cena en dolar.

*

V zalogi imamo tudi stenske slike **MARIJE POMAGAJ** in pa **SVETOGORSKE MATERE BOŽJE** v barvah. Cena vsake je s poštnino vred dva dolarja. Ena kot druga bi bila lep okras izseljenkega doma.

MISLI (THOUGHTS) — INFORMATIVNI MESEČNIK

ZA VERSKO IN KULTURNO ŽIVLJENJE SLOVENCEV V AVSTRALIJI
USTANOVLJEN LETA 1952 — Izdajajo slovenski frančiškani

Urejuje in upravlja: Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.,
19 A'Beckett Street, KEW, Victoria, 3101 — Tel.: 86 7787

Naslov MISLI: P.O. Box 197, KEW, Victoria, 3101

Rokopisov ne vračamo. Dopisov brez podpisa uradništvo ne sprejema.

Letna naročnina \$4.00 se plačuje vnaprej (izven Avstralije \$6.00, letalsko s posebnim dogovorom)

Tiska: Polyprint Pty. Ltd., 7a Railway Place, Richmond, Victoria, 3121

Kažipot

UVODNIK v sedmi številki prvega letnika MISLI (julija 1952) ima tak naslov. P. Klavdij Okorn v njem govori o kamnu na križpotju, ki ga je še kot otrok vedno občudoval. Oče mu je razložil, kaj pomenijo na njem imena krajev in številke. Za kamnom pa je stal križ s pribito desko, ki se je končavala z roko s stegnjenim kazalcem: napis je povedal, da je to smer proti Brezjam. Uvodnik nadaljuje:

Na popotovanjih sem velikokrat naletel na take kažipote. Nikoli nisem bil v zadregi, če sem se po njih ravnal. Nek moder mož mi je na poti v hribe dal tale nasvet: Drži se kažipotov, če nočeš, da zaiđeš, ali si nakoplješ celo nesrečo na glavo! Mož je imel prav. Besede pa so imele še globlji pomen, ki sem ga z lahkoto odkril. Ne samo telo, ampak tudi duh se mora držati kažipotov, da ne zajde.

Tak duhovni kažipot je tudi naš časopis. Že v nekaj številkah nam je nakazal smer: v slovensko zavest, v vero očetov. Pot brez kažipotov je morda vabljliva, iskanje smeri na svojo roko morda zanimivo; nikoli pa ne jamči dosege cilja; vodi kvečjemu v nevarnost. Star pregovor pravi: Kdor nevarnost ljubi, tudi v nevarnosti pogine.

Zato pa kar postojmo pri kažipotu, ki ga kažejo MISLI — vemo, da je pot prava in cilj jasn. Svobodno lahko zadihamo, kljub teži in vročini.

Ko danes, ob srebrnem jubileju naših MISLI, kot njih četrti urednik pregledujem ta KAŽIPOT avstralskih Slovencev, z radostjo v srcu ugotavljam: Še je trden! Prav nič se ni premaknil. Še je močno zacementiran v načela, ki so večna kot je večni Bog sam. Njegovega lesa še niso načeli črvi in se ga ni lotila trhlina. Roka s stegnjenim kazalcem še vedno odločno kaže v isto smer kot je ob junaškem začetku. Če bi ne kazala, bi kažipot izgubil namen in pomen — postal bi zvodnik in kaj je danes lažje kot to?

Danes je čas oportunitizma, obračanja po vetru, izrabljanja najsvetejših človekovih čustev v kaj podle namene. Izrablja se ljubezen do naroda in slovenstva, izrabljajo kulturne in moralne vrednote. Je tudi čas krivih prerokov, ki jim odprtost pokoncilske dobe služi za dobro pašo na verskem polju. Je čas načrtno ali pa otroško-naivno zmešanih pojmov povsod, kamor se obrneš, ko iščeš jasnine in opore v lastni zbežanosti. Kažipotov ni, ali pa so zrastle novi, ki kažejo druge smeri. Morda obetajo celo lažjo pot, toda ali je prava in z jasnimi ciljem?

Čuden občutek prevzame popotnika, ko se morda kasneje zave, da je verjel lažnemu kažipotu. Včasih je kaj težko najti nazaj na pravo pot: nove okoliščine postavijo nove zapreke . . . In grenka je zavest, da si sam napak izbiral.

Naš kažipot je še trden in hoče tak ostati. Naj bi se le avstralski Slovenci tudi v bodoče s takim zaupanjem ravnali po njem, kot so se doslej!

Urednik

L. XXV — MAREC 76 — ŠT. 3

VSEBINA:

Kažipot	— Urednik — stran 65
Post	— stran 66
“Sram me je, da sem človek”	— J. Podgorski — stran 67
Butara (odlomki iz “Ta grba”)	— France Kunstelj — stran 68
Vežala nas bo v eno družino	— P. Stanko — stran 70
Lep dan je bil . . .	— P. Bazilij — stran 72
Izpod Triglava	— stran 75
Pepel	— Romano Guardini — stran 76
P. Bazilij tipka . . .	— stran 77
Naše enoletno delo (Poročilo Društva sv. Eme)	— Francka Anžinova — stran 79
V času obiskanja . . .	— stran 80
Afriški načrti	— P. Hugo Delčnjak — stran 82
Izpod sydneyskih stolpov	— P. Valerijan — stran 83
Z vseh vetrov	— stran 85
Adelaidski odmevi	— stran 87
Štirideset dni	— D. — stran 87
Večna vez (povest-nadaljevanje)	— Karel Mauser — stran 88
Dr. Janez Jenko . . .	— stran 88
Naše nabirke	— stran 90
Glejte — človek (pesem)	— S. Sardenko — stran 91
Kotiček naših malih	— stran 92
Križem avstralske Slovenije	— stran 93

POST

... V 2. STOLETJU ...

Torej glej, kako se boš postil! Najprej se vzdrži vsake slabe besede in vsake zle želje in očisti srce vseh nečimrnosti tega stoletja. Če boš to izpolnil, bo tvoj post popoln.

Tako očiščen boš v dnevih posta jedel le kruh in pil vodo; denar, ki bi ga sicer potrošil za hrano in pijačo, pa daj ubogi vdovi, otroku brez očeta ali beraču. In bodi ponižen in tvoja milosrčnost bo potešila siromakovo dušo, da bo prosil Gospoda zate. Če torej izpolniš, kar sem predpisal, bo tvoja daritev vseh Bogu in tvoj post bo vpisan med dobra dela. Stori tako ti in tvoji otroci in vsa tvoja hiša! Potem boš srečen in srečni bodo vsi, ki bodo izpolnili moja navodila in karkoli bodo prosili Gospoda, bodo prejeli.

(Hermas)

... V 5. STOLETJU ...

Bratje, trije pogoji so, da bo vaša vera stanovitna, pobožnost čvrsta, krepost trajna: molitev, post, usmiljenje. Kar silna molitev terja, post doseže, usmiljenje sprejme. Molitev, post, usmiljenje so eno, se vzajemno prepletajo in dopolnjujejo. Post je duša molitve, usmiljenje pa življenje posta. Ne moremo jih razdružiti. Kdor ima samo eno teh lastnosti, nima ničesar. Kdor moli, naj se posti; kdor se posti, naj ne pozabi na miloščino.

Prisluhnite torej vsem, ki prosijo, ker želijo, da slišite njih moledovanje. Bog vas bo namreč uslišal v

času vaše stiske, ker si niste zatiskali ušes pred vpitjem ubogih. Kdor se posti, naj razume svoj post! Naj se dotakne revščina lačnega; naj daje miloščino, kdor upa v božje usmiljenje!

(Sv. Peter Krizolog)

... V 20. STOLETJU ...

Lakota v svetu. Problem, ki ne zastara, ki ni iluzija ali postranska stvar le nekaterih, temveč vprašanje prave gube več kot dveh tretjin človeštva.

Lačni se ne postijo, da bi shujšali, da bi dosegli pravilno težo zaradi linije ali predpisane diete.

Ne delajo računov, kako čim boljše izkoristiti svoje načrte in prihraniti čim več denarja; povsem preprosto in zato tem težje je njihovo večno vprašanje: kako naj drobec hrane zase in za svoje.

Njihova stiska nosi samo eno ime, vsakdanje imenjakor kruh: LAKOTA ... Lakota je posledica nezadostnosti, eden izmed največjih škandalov sodobnega sveta, ki se izgublja na poti brezglavega razvoja — tehnike, oboroževanja in vesoljskega raziskovanja ...

Dežele v pomanjkanju in dežele v izobilju so si sedle. Na isti zemlji. Bratje in sestre. Lahko je pomisliti vati ali sočustvovati. A potrebno je več: potrebno je deliti. Kdor ima preveč in ne da bližnjemu, ki je prazen rok, je tat.

Delati moramo skupno, drug za drugega, kajti takšen je postava pravičnosti in ljubezni.

(Iz Poročila katoliške pomoči našega časa)

Tudi ta je naš bližnji — in vsi milijoni lačnih ...

"SRAM ME JE, DA SEM ČLOVEK..."

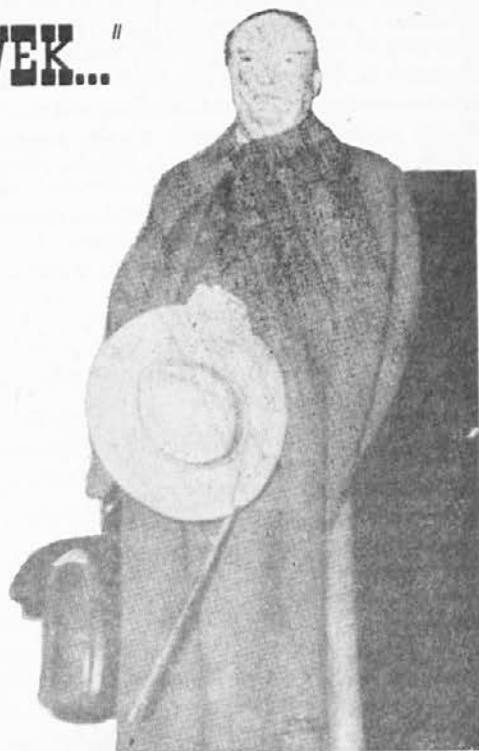
TAKO JE ZAPISAL v pismu, objavljenem v nekem rimskem misijonskem glasilu, znani katoliški laik in apostol gobavcev ter vseh zapuščenih — **Raoul Follereau**. O tem borcu za pravice najbednejših smo v MISLIH že pisali. Odkar je bil pred desetletji kot novinar poslan iz Francije v Afriko, kjer je — kot je sam opisal — slučajno našel "najbednejšo zatirano manjšino sveta" — gobavce, izprašuje vest kruha in uživanja presitemu človeštvu. V svojih pismih in poslanicah, ki so polne prošenj, je že marsikaj dosegel, dasi v polnem s svojim sporedom ni uspel. Po njegovi zasluzi je zrastle že mnogo središč v pomoč gobavcem: tisoči se imajo njemu zahvaliti za nego in tudi ozdravljenje. Razumljivo, da ima mož odprte oči tudi za drugo bedo po svetu, zlasti lakoto milijonov. Svet bi vse drugače izgledal, če bi siti ali celo presiti mislili tudi na brate in sestre, ki nimajo niti vsakdanjega kruha. Zato Follereau ne štedi z ostrimi očitki, kadar njegove prošnje butnejo v zid trdosrčnega in vase zaverovanega človeštva.

V zgoraj omenjenem pismu se Follereau zgraža nad svetovno konferenco za prehrano, ki je zasedala v Rimu pred več kot letom dni (v novembru 1974). Kje so njeni uspehi? Še danes ni iz vsega takratnega "pompa" nič drugega kot 14 visokodonežih resolucij, od katerih nima nobena nikake obveznosti in so vse ostale zgolj na papirju.

Bogate dežele — pravi Follereau — so sramotno odklonile prevzeti najmanjšo obveznost, da bi rešile tiste, ki gladujejo. Ko so delegati konference končali z brezplodnim šumenjem papirja resolucij, so šli jest...

Follereau pravi, da so v tistih dneh svetovne konference za prehrano zborovalci pojedli: 6.000 kilogramov mesa, 6.000 kilogramov testenin, eno tona rib in sedem ton sadja, spili pa so 8.000 litrov različnih pijač. Delegati so se res potrudili, da niso shujšali, gladujočim po svetu pa so pustili, da se "nasitijo" z resolucijami kongresa.

V debati so na kongresu razpravljali — nadaljuje zagrenjeni pisec — da imajo takoimenovane omikane dežele na razpolago za uničenje človeštva nič manj kot 15.000 kilogramov eksploziva za vsakega prebivalca našega planeta. Medtem pa znaša zaloga, ki dovoljuje vsakemu živeti, samo 300 kilogramov kruha ali riža na glavo. A še ta zaloga je razdeljena tako nepravilno: od štirih milijard ljudi, ki živijo na zemlji, se ena milijarda in pol nikoli ne naje do sitega, 500 milijonov pa jih umira zaradi lakote... Konferenca je na papirju proglasila kot neizpodbitno pravico vsakega moškega, vsake ženske in vsakega otroka pod božjim soncem, da se osvobodijo stoletnega biča lakote. Medtem pa so v letih 1969—1971 bogate dežele dale za krmo živini nič manj kot 374 milijonov ton žita — več

ko ga porabijo za najpotrebnejšo hrano svojih ljudi Indijci in Kitajci skupaj...

Konferenca za prehrano je proučevala, kako bi uvedli mednarodno obveznost prehranske varnosti. Vsak narod naj bi se obvezal, da bi poročal, kako poteka njegov pridelek, kakšna je količina žita, ki ga ima v zalogi. Temu sta se takoj uprli Sovjetska zveza in Kitajska. Prva je rekla, da so to strateški podatki, ki se ne izdajajo; druga je bila proti, češ da bi tak sistem spravil v nevarnost suverenost držav... (Pri vsem tem obe kupujeta na debelo avstralsko in ameriško žito ter kopičita svoje zaloge. Kdo je zares lahko prepričan, da ni tarnanje Sovjetske zveze o slabi letini tudi "strateško" in skriva morda drugotne namene?)

Od devetih glavnih držav na konferenci za prehrano so želeli, da bi znatno zmanjšale svojo proizvodnjo pitanih prašičev in naglo umetno vzrejo piščancev. Uprle so se, da bi to povzročilo strašne probleme na ravni borbe proti inflaciji. Kdo more to razumeti? Jaz že ne, pravi Follereau v svojem pismu.

Še četrto stoletje, pa bomo slavili leto 2000, ko bo morala zemlja nahraniti najmanj 6 milijard ljudi. Brez dvoma bi jih lahko, a vendar se sprašujemo: Kako jih bo, še bo šla po tej poti? Bomo videli. Za sedaj kar mirno jejmo obložene kruhke in se vrnimo k prašičem! Sram me je, da sem človek — tako zaključuje Follereau svoje pismo, ki ga je pisal v imenu lačnih.

Pismo "velikih" in "vodilnih" ni ganilo, saj ga najbrž vsi niti brali niso. Milijonom sitih bralcev — tudi

nam med njimi — pa le da misliti na brate in sestre, ki nimajo vsakdanje hrane. "Livre d'amour" (Knjiga ljubezni), ki je povzetek Follereaujevega življenja in njegovih del za človeštvo, je lani dosegla naklado sedmih milijonov in je prevedena v 24 jezikov. Ni dvoma, da bo storila svoje in ganila marsikoga, ki je doslej gledal le nase. Končno ni prav nikakr tehten izgovor: Če vodilnih ne briga, zakaj bi mene? Če sosed ne pomaga revežem, zakaj bi moral jaz? . . . Če bi to držalo, bi ne imeli Follereauja, pa tudi matere Terezije v Indiji in še marsikoga ne. Naučiti se moramo, da smo

dolžni dajati od svojega obilja in smo vsi odgovorni. Potem bomo kmalu spoznali, da je dajati dosti slajše kot pa sprejemati. Ko mislimo na druge in pozabljamo nase, odpade sto nepotrebnih skrbi, ki nam danes grenijo življenje, saj nas že nobena stvar ne more zares zadovoljiti.

Naj bi bil ta članek uvod v letošnji postni čas, ki s svojo akcijo avstralske Cerkve — PROJECT COM-PASSION — zopet trka na naša srca. Kajne, da bomo darežljivi?

J. PODGORSKI

TUDI MIMI je stopicala s svojo grbo za gručo, ki jo je ubrala na stransko pot. Danes si niso nič v lase skočili s "polžarji" — tako so nagajali onim izpod Kurena — ampak so šli iz šole, kakor zaverovani v veliko skrivnost, šele za prvimi plankami so se ustavili. Štefucov, ta je imel povsod prvo besedo, je zaklical:

"Kdo gre še? Tja čez Kuren jo bomo mahnili".

"Jaz, jaz, jaz", je zavreščalo iz gruče in že so se domenili, da pojdejo vsi: Jur, Rajko, Miha, Janči. Vsi po bršljan za butare. Štefucov in Zamudnikov sta že po tihem računala o kovancih, ki jih bosta zaslužila, ko bosta nesla prodajat. Samo Mimi je molčala. Ali bi šla tudi ona? Tja daleč, daleč v gmajno? Še nikoli ni bila tam. Tako jo je prevzelo, da bi bila najrajši tudi ona zavpila: Jaz! Pa je tako sama med fanti, saj je ne bodo vzeli s seboj.

Butara

V oceno in prodajo smo dobili iz Argentine zbirko novel in črtic pokojnega duhovnika FRANCETA KUNSTLJA, ki jih je zbral in uredil za knjigo pod imenom "BUTARA" dr. Tine Debeljak. Knjiga prijetne zunanosti in vsebine je izšla lani ob spominu tridesetletnice pisateljeve mučeniške smrti.

France Kunstelj je bil rojen na Vrhniki. Pisati je začel že kot višješolec in bogoslovec. Ko je na cvetno nedeljo 1941 — dan začetka naše vojne tragedije — prejel mašniško posvečenje, je bil že znan pisatelj. Kaplanoval je v Mirni in v Rovtah. Kot kurat je bil leta 1945 med tisoči vrnjen iz Vetrinja in v Teharjih pobit po grozovitem javnem mučenju.

Kunstljev jezik je sočen in njegovo opisovanje res prijetno branje. Tu je nekaj odlomkov iz črtice TA GRBA.

"Ali bi smela še jaz?" se je boječe obrnila Jančija, ki je ostal zadaj; drugi so se že zgubili za ovinkom. Janči je videl, da je njen drobnih obrpordel, ko si je popravljala nerodno torbo, ki je zadnje čase nosila še sosedova Beta, tista, je zadnjič že fantka kupila.

"Kar, če bodo le mati pustili".

Tako lep je bil tistikrat Janči. In dober, o, je bil z njo zmeraj. Drugega bi še prositi ne upala. Samo njega, ki je zadnjič napodil "polžarje", so kazali na njeno nerodno grbo in vpili: Dihur dihur . . .

"Da ne boš mudila", je še zaklical za njo, sta se ločila. Po tem bi najrajši do nebes poskočila in zavriskala iz prekipevajočega srca, zavriskala v sonce, ki se je smejalo nekje visoko čisti modrini in poljubljalo strehe, bele hiše blatne ceste med njimi.

*

Od vsepovsod je dišalo po pomladi. Saj so loviti lazi že zeleneli, zvončki, trobentice in

jolice so pozdravljale zlato sonce, ki jih je priklicalo iz dolgega sna. Na obronku je rumenel dren, golo leščevje je osipavalo rjav prah in potresalo z njim rdeče in modre mačkine očke, jetnike in plahe Marijine srajčke, visoko nad njimi je pa že češnja pokazala prve cvete, ki so se belili na vejah kakor drobne snežinke.

V vršičku široke hoje so se zadrle srake, da je hreščče odmevalo po rebri. Tudi zaljubljeni kalin, ki je klical na golem trnovem grmu, jo je popihal, ko je začutil pod sabo živčav.

"Tukaj stoj, ti bom dol nametal", je zajahal tudi Janči svojo bukev in splezal po gladkem deblu. Mimi še pomislila ni, da bo treba po bršljan na drevo. Dobro, da je šla z Jančijem, ta ji bo nametal zelenih vejic. Zložila jih bo na kup in povežala s srobotom. Tako jo je Janči z vršička poučeval. In da bo tudi jutri zvečer prišel k njej ter ji naredil butaro, je obljubil; Mimi je bilo ob tem tako lepo pri srcu, kakor da iz neznanе dalje že pozvanja z vsemi tremi za cvetno nedeljo, ona pa nese butaro v cerkev . . .

Visoko v drevju je prenehalo hrsteti in pokati, glasen šepet se je spuščal na tla. Pobrli so bršljan in se oprtali, Štefucov pa je silil, da bi še za bodičevjem pogledali; "polžarji" se jim bodo posmehovali, če ga ne bodo nič imeli. Pustili so kupe v grmovju in se vzpeli na vrh. Zdaj se je svet odprl na vse strani.

"Sveti Trije kralji!" je kazal Janči v daljavo, kjer se je svetlikala bela cerkva.

"Od tam pridejo, ko delamo jaslice". Mimi se je domislila, da ji je mati pravila, odkod hodijo Trije modri.

"In tam čez so planine", je povzel Zamudnikov. Vsa rdeča je bila večerna stran, tudi snežni vrhovi so rdeli, ko jih je poljubljalo zahajajoče sonce. Štefucov je molčal, ko ga je Zamudnikov vprašal: "Kaj pa je za planinami?" — "Morje", je odvrnil. "In za morjem je Amerika, potem pa konec sveta". Vsi so prisluhili in se spomnili, kako so nekoč kovali načrte, da pojdejo na konec sveta.

Spokojen mrak se je že plazil iz gozda, ko so se spustili v dolino.

*

Drugi večer je prišel Janči. Prinesel je šop leskovih palic, krvavordečega resja, vejic cvetočega

drena, vrbovih mačic in vsega, kar je treba za butaro. Tudi Mimičina mati je bila doma. Mimi je prinesla s podstrešja bršljan, v sobi je prijetno zadišalo po pomladi in cvetni nedelji. Janči je naredil butaro. Mimi je bila vsa blažena, ko ji jo je dal: "Na, pa glej, da ne boš jutri mudila".

Tisti večer je komaj zaspala. Samo na butaro je mislila. Še nikoli je ni nesla. In kako je lepa. Ta Janči.

Pa je le zasnila težko pričakovana nedelja. Cvetna nedelja. Na visoki modrini, ki je bila kakor izmita za veliki praznik, je zasijalo zlato sonce. Ceste so bile že posušene. Pri fari je zvonilo, lepo ubrana pesem zvonov se je prelivala iz visokih lin in vso dolino zazibavala v sveta doživetja. Staro in mlado je hitelo v cerkev.

Mimi je že zarana vstala. Pa ji ni bilo skoraj več do čišmov, ki jih je mati ondan obljubila, da jih bo kupila za cvetno nedeljo. Saj je razumela mater, ko je rekla: "Nisem mogla, drugi teden bodo plačali". Pa drugo nedeljo, si je mislila in čistila stare, ki so bili že raztrgani in na petah pošvedrani. Ruto ji je pa mati le dala. V skrinji je imela shranjeno. Židano ruto, da je pošumevalo v hrapavi materini roki, ko jo je devala Mimi na glavo. Potem je smela Mimi vzeti iz materinih mašnih bukvic nekaj podobic, da jih je navežala na butaro. In ko je stopila na cesto, ki je bila že vsa polna pisanih butar, malih in velikih, so zajfotali beli, rdeči in živozeleni papirnati trakovi in podobice v temnozelenem bršljanu. Mimi se je nasmejaj obrazek pod veliko židano ruto, ki ji je segala še čez grbo na hrbtu, in v duši ji je zapelo.

Ko je stopil v cerkvi duhovnik na prižnico in začel brati iz knjige Trpljenje našega Gospoda Jezusa Kristusa po Mateju, je bila Mimi še vsa zaverovana v številne butare, ki so ji migotale pred očmi. Tudi Štefucov jo je prinesel. Pa kakšno, po tleh se mu je skoraj vlekla! In Zamudnikovega tudi. Jur se je spredaj nekje prepehaval, neki "polžar" ga je z vejico bodičja zbadal po vratu, in da ni stopil mežnar iz žagrada, bi se kar udarila. In Rajko je imel lepo, vso v živorumenih pomarančah. Pa Peter in Miha tudi.

Duhovnik je povzdignil glas: "In poklekovali so pred njim in ga zasmehovali, govoreč: 'Po-

zdravljen, kralj judovski! Opljuvali so ga in mu vzeli trs ter ga bili po glavi”.

Mimi se je zdrznila. Sama ni vedela, kje je pravzaprav. Da, se je zbrala, o Jezusu berejo. O tistem, ki so že v šoli o njem pripovedovali in je bilo tako lepo, da bi jokala. Domislila se je tistih butar, ki so jih nosili ob Jezusovem prihodu v Jeruzalem. Takrat je moralo biti vse lepše, še vse lepše ko danes. Ah, potem pa so Kristusa ujeli, čeprav jim ni nič naredil. Tako dober je bil. Pa so ga topli z biči, trnov v glavo nasadili, to je bolelo, je sočustvovala Mimi, da ji je trepetalo v prsih. Potem so mu naložili težki križ in ga nagnali, da ga je moral nesti po ulicah.

“Mir, smrkavci!” se je stegoval šepavi mežnar čez kamen, ko je vse glasno šepetalo, da se

je duhovnikov glas porazgubil kakor pleve vetru.

Mimi pa ni slišala mežnarja. Njej je udarjalo na uho tisto grozno vpitje: “Križaj ga, križaj ga!” In ko je videla, da je Jezus povesil oči in zadel težki križ na razbičane rame, je skoraj molče glas rekla: “Ali je težko? Moja grba je tudi težka. Pa tvoj težki križ je še težji?” Jezus pa je šel čisto tiho naprej. Izza vogla je stopila Veronika in mu ponudila bel prtič. Obrisal si je potno čelo, krvavi obraz in solzne oči. In tedaj je tudi Mimi obrisala motne oči in sama ni vedela, da je duhovnik prav tedaj že stopil k oltarju. “Kaj je danes res cvetna nedelja?” se je plašno ozrla okrog sebe. Na desni je uzrla Jančičja. Novo sivo obleko je imel. Ko sta se ujela s očmi, je Mimi obšlo: “Seveda je, saj sem butar prinesla. Janči mi jo je naredil”.

Vezala bo v eno družino

Slovenska mašna knjiga je sedaj odšla na pot. Ne samo po naših treh slovenskih škofijah, ampak je prestopila koroško, goriško in tržaško mejo. Šla bo do vseh dežel, kjer bivajo Slovenci in se zbirajo k božji službi, ne samo do obeh Amerik, ampak tudi v Avstralijo in Tasmanijo. Prav te oddaljene bo ta knjiga še bolj povezala z nami doma. Kakor da bi se povrnili časi svetih slovanskih bratov Cirila in Metoda, ki sta s slovensko bogoslužno knjigo povezovala Slovane.

TAKO je zapisal med drugim škof dr. Stanislav Lenič ob izidu prvega slovenskega RIMSKEGA MISALA. To monumentalno knjigo ste morali že gotovo opaziti na oltarju povsod, kjer se k svoji maši zbiramo slovenski rojaki. Začeli smo jo uporabljati s prvo adventno nedeljo — v začetku tekočega cerkvenega leta.

Latinski Rimski misal je bil brez večjih popravkov v uporabi dolgo dobo 400 let. Spremembe so bile nujne, če je hotela Cerkev bogoslužje ter njegov pomen in namen v razumljivi obliki približati modernemu verniku. Koncilski očetje 2. vatikanskega zbora so želje po spremembah podprli in odločili tudi domači jezik namesto latinščine. Seveda prehod v spremembo ni prišel skozi noč — za to je treba časa, posameznih stopenj in veliko priprav.

Najprej so poenostavili nekaj skupnih molitev. Kmalu (1966) smo mogli del mašnih molitev slišati v slovenskem jeziku, glavni del maše — kánon ali evharistična molitev — pa je bil še vedno latinski. Vendar je bila to še vedno maša po starem Misalu. Šele leta 1969 je Rim odobril nov Rimski misal, ki so ga medtem pripravljali in ga imamo danes pred sabo. Sestavljen je

po novi, enostavnejši ureditvi cerkvenega leta (ni primer več kvatrnih dni, nedelj po Razglašenju, pred postnega časa . . .). Z njim je stopil v veljavo tudi splošni novourejeni Rimski koledar: godove svetnikov zdaj praviloma praznujemo na dan njihove smrti, je njih rojstni dan za nebesa. S tem je seveda marnost katero ime v koledarju dobilo drug datum, nekateri stari svetniki pa so se iz koledarja celo umaknili in dali mesto mlajšim ter zato nam bližjim. Pametna novost v Misalu so tudi popolnoma preurejena besedila res primerna današnjemu času. Veliko je v njem novih mašnih molitev za razne priložnosti.

V novem Rimskem misalu ni svetopisemskih beril — ta so zbrana v posebnih knjigah: za godove svetnikov tedenske maše, posebne priložnosti in nedelje. Za nedeljske maše imamo kar tri knjige beril — šele po treh letih bodo verniki poslušali pri nedeljski maši isti berili iz stare in nove zaveze ter odlomek evangelija. Pri se je že po enem cerkvenem letu vse branje obnovilo berilo pa je bilo poleg evangelija samo eno iz nove zaveze. Zdaj je prvo berilo redno vzeto iz stare zaveze ter se miselno nanaša na pouk in dogodke v novi z

vezi, iz katere je vzeto drugo berilo in seveda evangelij. Tako nam bo mogoče mnogo bolje spoznati bogastvo božje besede in zgodovine odrešenja, ki se tako lepo odraža iz celotnega svetega pisma.

Slovenska škofovska liturgična komisija je šla po izidu novega Rimskega misala v latinskem jeziku (11. maja 1970) takoj na delo. Pridobila je sodelavce-prevajalce, ki so vložili ogromno truda in časa za iskanje sodobnih izrazov v slovenskem jeziku. Kmalu so začeli izdajati prve knjige beril in poskusne liste mašnih molitev. Te zadnje smo uporabljali ves čas do izida končne mašne knjige. Liturgična komisija pa je medtem popravljala, kar je videla, da jezikovno bolje ustreza slovenskemu jeziku, obenem pa ohranja jasen pomen bogoslužnega besedila. Po končnem pregledu in odobritvi teksta je škofovska liturgična komisija svoje delo predložila Rimu, kjer ga je Kongregacija za bogoslužje po svojih izvedencih dokončno potrdila dne 5. aprila lanskega leta. S tem smo prehiteli marsikateri večji narod od našega, ki prevoda še ni končal in Rimskega misala v svojem jeziku še nima.

Sveta blagovestnika Ciril in Metod sta pred več kot 1100 leti pripravila našim prednikom bogoslužje v domačem jeziku. Danes lahko rečemo, da sta dobila z novimi odloki 2. vatikanskega zbora o bogoslužju ponovno potrditev svojega velikega dela. Upajmo, da bodo njune misijonske žrtve ostale v slovenskem narodu traj-

ne in se bo po novem Misalu med nami znova in znova utrjevala vera v odrešenje Jezusa Kristusa.

Slovenski Misal je tudi na pogled zares lepa, reprezentativna knjiga. Vezan je v rdeče usnje, na hrbtu je zlato odtisnjen napis: RIMSKI MISAL. Na sprednji strani je delno v zlato (v obsegu križa) in delno v poglubljenem reliefu odtisnjen Križani, posnet po slikanem oknu pokojnega akademskega slikarja-duhovnika Staneta Kregarja — napravil ga je za novo župno cerkev v Kosezah pri Ljubljani. Tiskan je na svetlorumen papir, posebej izdelan za izdajo Misala. Črke, ki jih tiskarna običajno zaradi velikosti ne uporablja, so posebej naročili iz Amerike. Velika in debela knjiga ima 64 uvodnih strani navodil, 838 strani mašnega besedila in dodatek 44 strani s kratkim latinskim besedilom za duhovnike, ki slovensko ne bi znali. Kazalo na koncu knjige obsega deset strani. Knjiga tehta nekaj nad tri kilograme.

Naš Misal po vsem tem ne bo služil samo v duhovno korist slovenskemu verniku, ampak nas bo zares dostojno predstavil vsemu svetu s svojo estetsko opremo in izdelavo.

Naj bi ta naša nova bogoslužna knjiga zares povežala vse Slovence doma, v zamejstvu in zdomstvu ter nam vsem, tudi "v Avstraliji in Tasmaniji", spregovorila z lepo domačo besedo o Bogu.

P. STANKO

Za nas je šel v trpljenje . . .

LEP DAN JE BIL . . .

"Slovenec sem bil rojen in kot slovenski emigrant sem prišel v Avstralijo — to hočem ostati tudi kot senator . . ."

CANBERRA se koplje v soparici. Koledar beleži torek, 17. februarja 1976. Dan otvoritve avstralskega parlamenta. Že tridesetega, odkar je Avstralija postala samostojna država v sklopu Britanske skupnosti. Še bo potekala slovesnost v okviru stoletne britanske tradicije, presajene na peti kontinent. Parliament House se odraža od zelenja drevesnih nasadov, rdeča preproga se vzpenja po veličastnem stopnišču za sprejem namestnika britanske krone.

Avstralska zastava plapolja v rahlem vetru.

Ljudje, uniforme, novinarji in fotografi, televizijski tehniki in kamere . . . Policaji pred Parlamentom se vedejo zadržano. Nič dosti se ne menijo za gručo, ki se zbira in narašča preko široke ceste in se očitno pripravlja na demonstracije. Nad zmršenimi glavami plapolja tudi nekaj tujih zastav. Celo rdeča s srpom in kladivom je med njimi. Ko bo prišel v dostojanstvu svoje službe generalni guverner Sir John Kerr, da v imenu angleške kraljice uradno otvori parlament, bodo dvigali svoje protestne napise in zagnali svoje klice. Vse boš slišal. Poleg že oguljene fraze "We want Gough!" bo pred vladno palačo donelo tudi: . . . Morilec in izdajalec demokracije! Pred sodišče z njim! Pošljite ga v Anglijo! . . .

Nihče ne bo v gručo naperil strojníc, nihče demonstrantov ne bo poslan za dvajset let v Sibirijo ali na Goli otok modrega Jadrana. Demokracija daje vsa dovoljenja razen za fizično nasilje. Pravijo, da se borijo za novi red: v Rusiji in še marsikje ni teh tradicionalnih ceremonij ob otvoritvi parlamenta. (Zato pa so parade razkazovanja moči!) Pa tudi demonstracij ni. (Umrle so s koncem revolucije in letu 1918.)

Avstralija je res še ena blaženih dežel. Kdo zna ceniti njeno svobodo?

Dvorana v Parlamentu, King's Hall, je danes podobna gledališkemu odru v zadnjih pripravah predstave. Žarometi za televizijsko in filmsko snemanje dogodkov, po tleh kabli. Ljudje ne morejo skriti notranjega razburjenja in pričakovanja. Mirne se mi zde samo vladne osebnosti, vajene takihle slovesnosti. Na blizu danes spoznavam mnoge obraze, znane doslej le iz časopisnih slik ali televizijskega ekrana. In še mirnejši od teh so obrazi številnih oljnih portretov po stenah. Ti so v svojih zlatih okvirih kar prenesni za živahnost, ki vlada v dvorani.

Fraser, Anthony, Lynch, Snedden, Withers . . . Obrazov opozicije ni, razen njenih senatorjev, ki čakajo na zaprisego. Bojkot otvoritve parlamenta je izpred pročelja Parlamenta oznanil demonstrantom bivši policijski minister, senator Cavanagh. V imenu demokracije.

Med pisano množico je v Kraljevi dvorani tudi slo-

venska skupina. Novoizvoljeni senator Miša Lajovic svojo drago mamo, svojimi najbližjimi ter nekaj povabljenimi prijatelji. Nič ne tišimo slovenskega glasnega razgovora — slovenščina zelo verjetno prvič odmeva od teh sten, med katerimi se kuje avstralska sedanost in z njo bodočnost. Naši obrazi so slovesni, četudi na vsebino igra skoraj razigran nasmeh. Dušanu pride celo šala in ust. Gospe pa ne morejo skriti, da opazujejo ženski modo. (Naslednji dan je prinesel sydneyški The Daily Telegraph: "Sonia McMahon stole the fashion spotlight . . .") Evine hčere — kdo moških bi jim zametil!

Gospa Lajovčeva skoraj ne odmakne oči od svojega sina. Še vedno je njen Miša, prav kot je bil prva leta življenja. O njem je sanjala v dobi ločitve, v mukah zasliševanj in tesnobah ljubljanskih zaporov — ko bi takrat vedela, da bo danes svobodno stala ob njem kot senatorju Avstralije, bi krivice in trpljenje verjetno laže prenašala.

Danes ima gospa mokre oči.

"Kako lep dan zame! Poplačana sem za vse pretrpelo stano trpljenje . . . Škoda, da atek ne živi več . . ."

Senatska zbornica. Zaprisega novoizvoljenih senatorjev.

Prvi so na vrsti oni za New South Wales in Miša Lajovic med njimi.

Ko uradno kličejo senatorska imena, je pred njegovim kratem molkom. Očitno trd oreh za nekoga, ki zna le angleško.

"— — — Milivož Ledžovik! . . ." končno udari po zbornici.

Kljub slovesnemu trenutku se tiho muzam. Ko bi bil namesto mene tu pokojni o. Bernard, bi morda kakšno na glas rekel. V svoji prirojeni šegavosti in slovenskem ponosu.

Slovenski senator s svetim pismom v desnici z ostro limi svoje skupine izgovarja prisego. Zvesto hoče vsi svojo visoko službo avstralskemu narodu. Tudi nam — slovenskim priseljencem pete celine.

Zgodovinski trenutek za nas Slovence, ki se ga komaj zavedamo. Pa tudi za Avstralijo: prvi povojni priseljencec, prvi neanglosaksonskega porekla, je sprejel senatorsko odgovornost in čast. In izpod Triglava je doma. Z dušo in telesom je naš.

Če bi smel, bi po slovensko zavriskal.

Miša se podpisuje v senatorsko knjigo. Nato mu slede ostali.

Če sem prav štel, se od laburistov za prisego sedemnajst novoizvoljenih senatorjev ni poslužilo svetega pisma, od liberalcev menda eden. Zamislil sem se ob tem dejstvu. Brez božje pomoči bodo krojili usodo avstralskega naroda . . .

— — —
Zopet King's Hall, po končani zaprisegi. Stiskanje rok in izrekanje čestitk. Nekdo od nas se spomni, da so v naglici in razburjenju pozabili v hotelu rdeči nageljček in vejico rožmarina. (Sydneyse sestre pri Sv. Rafaelu so dale slovenski šopek na pot v Canberro.) Še Mišu je vidno žal, da ju ni imel v gumbici. Pa nič ne de! Saj je srce lahko slovensko tudi brez nageljčka in rožmarina.

Senatorjeva pisarna je prijetna. Tik preko hodnika od njenega vhoda pa so vrata, ki nosijo napis: Senator Tony Mulvihill. (O. Bernad bi znal tudi ob tem odkritju kako prijetno pripomniti!) Če bosta kdaj oba senatorja istočasno skočila iz svojih sobic na hodnik, bo izvenzbornično trčenje skoraj neizogibno . . .

V restavraciji Parlamenta naš razgovor še bolj steče. Prijetno vzdrušje slovenskega omizja in naša "tuja govornica" skoraj vzbujata pozornost sosedov. Tudi verjetno prvič, kar tukaj strežejo politikom in diplomatom.

Kosilo tekne kot že dolgo ne. Nekdo mimogrede v šali omeni: "Škoda, da ne servirajo danes tudi kranjskih žgancev . . ."

— — —
Popoldne je zopet na vrsti senatska zbornica — za slovesnost otvoritev parlamenta. Le senatorjeva gospa Tatjana in jaz moreva biti med gosti. Lajovčevo mamo je dopoldanska slovesnost preveč utrudila in je odšla

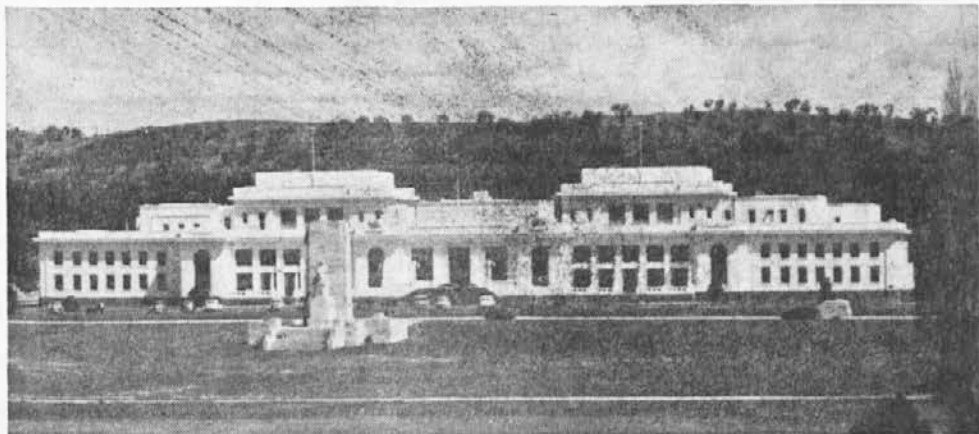
v hotel. Tako se z uradnim vabilom na njeno ime jaz prerivam na desno galerijo. Ostali bodo sledili poteku pred televizijskim ekranom v Kraljevi dvorani.

Miša sedi na svojem senatorskem mestu. Sedeži opozicije pa zaman čakajo svojih gospodarjev. Bojkot čudne neodgovornosti in otroškega ponašanja. V imenu demokracije.

Opazujem skupino gostov na srednji galeriji: predstavniki ambasad. Med njimi je nekaj mrkih obrazov: tipi mogotcev izza železne zavese. Nikoli jih še nisem videl, pa jih ne moreš zgrešiti. Enega izmed njih sem srečal ob blizu kasneje v Senatskih vrtovih in spoznal, da se nisem zmotil.

Obredna slovesnost otvoritve parlamenta. Dostojanstven vstop generalnega guvernerja Sira Johna Kerra, spornega in bojkotiranega moža snežnobelih las in plemenitih potez obraza, ki naj bi v preteklem novembru s presekanjem gordijskega vozla "umiril demokracijo". Ves potek se razvija v počasnem in zadržanem tonu britanske dvorne tradicije. Slikovitost uniform spremstva, slovesnost črmine in čipk uslužbencev, lasulj in plaščev zbora najvišjega sodišča . . . Čuden kontrast našemu modernemu času in mišljenju, ki se morda res vse prehitro razvija, zato po tone v nesoglasja in lastni zaton. Prida pa slovesnosti nekaj edinstvenega in daljnega, ki je vse več kot bežen trenutek sedanosti in njenega doživetja. Priča o stoletni instituciji, ki jo tudi zrel moderni človek v svojem srcu nekako le tiho občuduje in ob njej po svoje uživa. Tudi Slovenci ljubimo svojo tradicijo, stoletne navade in narodne noše — mladim pa je vse smešno, čemur ne poznajo izvora in namena ter ne razumejo smisla. Pri vsem tem imajo radi za petek in svetek umazane in strgane kavbojke, ki bi jih pošten kmet še za kidanje hleva ne hotel obleči . . . Čuden svet nasprotij in nedoslednosti!

Generalni guverner je končal svoj napisani otvoritveni govor, v katerem je mirno podal spored novega vodstva Avstralije, potem pa enako dostojanstveno odšel iz zbornice. Menim, da njegova pojava ni izgubila ničesar z bojkotom in demonstranti. Zavest odločnosti in moči visokega položaja je sijala iz njegovega kot izkle-

Parlament House — tu se kuje sedanost in bodočnost Avstralije

Misli, Marec 1976

Senatska
zbornica
med otvoritvijo
30. parlamenta
Avstralije

sanega obraza. Kasneje, po čajanki na vrtu, ob njegovem ceremonialnem odhodu izpred vladne palače, sva se srečala s pogledom. Nekaj sekund je trajal ta pogled iz oči v oči. Težko bi opredelil, kaj je sijalo iz njih: globina misli, odločnost, skrb, iskrenost in milina, skoraj proseča otožnost . . .

— — —
Pri čajanki v Senatskih vrtovih je naša družba ponovno slovensko sproščena. Domača govornica zopet glasno odmeva med angleško govorečim svetom. Ni me sram priznati, da smo bili razigrani domala kot otroci. Lep dan je skoraj minil za nas in slovensko izseljensko skupnost. Senatorja imamo! Z begunskim potnim listom, na katerem je bila napisana grenka pojovna označka: APOLIDE — STATELESS! je prišel na peto celino. Številka med številkami generacije brezpravnih in oropanih domovine. S skromno prtljago, željo po svobodi in neomajno voljo. Dve leti izseljenske pogod-

be je v tovarni skubil melone za izdelavo marmelade. Danes je član parlamenta . . .

"Miša, pa je vseeno škoda, da nimaš nageljčka in rožmarina!" se mimogrede zopet spomni nekdo med nami. Jaz pa istočasno razmišljam, kako bi slovenski vrisk zazvenel ob zvokih vojaške godbe, ki nam kratkočas. — Kako smo zakoreninjeni v našo tradicijo! Koliko začaran krog nas oklepa celo ob takihle izrednih zgodovinskih slovesnostih . . .

Opazujemo nove obraze med nami. Očividno za črpano janko ni bojkota, čeprav je med množico vladnih glavnih in gostov tudi mož belih las. Od blizu lahko srečujemo znanca, ki so tri leta krmarili avstralsko ladjo.

Zdaj jo bo pomagal krmariti tudi Slovenec — senator Miša Lajovic. Bog mu daj modrosti in moči: politična pot je spolzka in nehvaležna. Za priseljence je snih načel morda dvakrat težka.

P. BAZIL

Lastno trpljenje je kakor zrcalo, v katerem spozna človek trpljenje drugih. Kdor ni trpel do krvi, ostane otrok in ni videl življenja.

Mnogo je ljudi, ki jim je življenje sama žalost in boleost brez konca; ne cveto, ne rode sadu, izginejo naposled, trpeči in nadložni, kakor so prišli. Toda glej, izpolnili so svojo dolžnost v trpljenju, boleost jim je bila naloga, stali so v zgodovini, kamor jih je bila postavila nevidna roka.

V noben kelih ni točil Bog samega pelina; celo svojemu sinu Odrešeniku je poslal na križev pot Simona Cirenskega. Ni je noči tako temne, da bi tam kje v daljavi ne trepetala ponižna rdeča luč, tolažbasrca; ni ga kraja tako pustega, da bi se med kamenjem ne skrivala zelena jasica.

IVAN CANKAR

ODBOR za pripravo proslavljanja stoletnice rojstva Ivana Cankarja je sporočil javnosti, da "žal še ne bo mogoče postaviti spomenika Cankarju v Ljubljani". Zato so predlagali, naj bi Cankarjevo ime nosil bodoči kulturni center na Trgu revolucije. A ta bo sezidan menda šele v naslednjih petih letih, če se ne bo še to kaj zavleklo. V to novo arhitektonsko okolje naj bi potem postavili tudi spomenik Cankarju.

Za spomenike revolucije in vsem mogočim "herojem" kaj hitro najdejo prostor in tudi denar, naš Cankar pa je celo za stoletnico zopet "skoz padel". Sramota je, da prestolnica Slovenije, o kateri je pisatelj tako lepo pisal, spomenika še nimá. Zaslužil si ga je — bolj kot marsikdo, ki pred njegov spomenik že dolgo polagajo vence.

DR. P. METOD TURNŠEK je 26. januarja umrl v Celovcu, pokopali pa so ga v Stični na Dolenjskem, od koder se je svoj čas kot cistercijan umaknil v zametstvo. Pokojni pater je bil iz Budine pri Ptujju. Nad trideset zadnjih let je deloval najprej kot duhovnik, profesor in pisatelj med našimi rojaki v Trstu, od leta 1956 pa na župniji Rebrci na Koroškem.

Njegovo kulturno delovanje obsega trojno področje: liturgično, narodopisno in slovstveno. Poleg več izdaj Slovenskega misala je izdal celo vrsto knjig, v številnih člankih pa je obravnaval verska, ekumenska, literarna, zgodovinska in etnografska vprašanja, ki so v tesni povezavi s slovenskim ljudstvom.

NAJVISJA SLOVENSKA KMETIJA je na Raduhi in z nič manj kot 1327 metri nadmorske višine se po naša. Šele nedavno je dobila cesto in elektriko, doslej pa je bila skoraj popolnoma odrezana od sveta. Vendar tudi ta kmetija ne nese več kot splošna kmetija: preusmerjajo jo v rejo živine in razvili bi radi z njo kmečki turizem.

LAŠKO PIVO praznuje svoj visoki jubilej: 150-letnico proizvodnje. To je pa že vredno omeniti, zlasti še v naši Avstraliji, ki je "dežela piva". A kljub jubileju prodaja piva v Sloveniji in Jugoslaviji upada, kakor pravi poročilo. Cena piva se je v zadnjem letu kar dvakrat povišala. No, Slovenci so vsaj pametnejši od Av-

stralcev, če zaradi tega manj pijejo. Pri nas se cene piva tudi dvigajo, pa ga menda zato nič manj ne prodajo...

ZLATI JUBILEJ orglanja je praznoval Jože Zemljčič: petdeset let je minilo, kar vodi cerkveni zbor in sedi za orglami pri Sv. Tomažu pri Ormožu. Poleg tega že vsa ta dolga leta vodi Jože tudi Kulturno prosvetni pevski zbor, ki je že večkrat uspešno nastopil.

Imeti dobrega in zvestega organista je za faro blagoslov. Sv. Tomaž ga ima. Zanimivo je tudi to, da je Jože orglarsko službo podedoval po svojem očetu, ki je daroval isti cerkvi 35 let zveste službe.

ENA GLAVNIH RAZPRAV na zborovanjih partije je vedno o "delavski sestavi v partiji". Pa želja kar noče postati resnica in vse izgleda, da se resnični delavci požvižgajo na edino zveličavno partijo v domovini. Po pisanju "Dela" dne 17. januarja letos jih je v Sloveniji okrog 85.000 včlanjenih v KP. Med temi vodijo v industriji direktorji in šefi: vsak drugi je komunist (pa še med temi zelo verjetno precej le koristolovskih "komunistov" zaradi položaja), saj drugače ne dobi mesta, razen če je izredni in nujno potrebni strokovnjak. Med uslužbenci je v partijo vpisan vsak četrti. Med delavci v proizvodnji pa je po poročilu član partije komaj vsak enajsti. Zelo zgovoren je tudi podatek, da je od članstva v gospodarstvu zaposlenih le 8,3% članov, dočim je v takomenovanih družabnih dejavnostih (državnih, republiških, občinskih in raznih drugih državnih ustanovah) odstotek članstva KP 22,5.

POŽAR SO IMELI v župnijski cerkvi sv. Križa pri Trstu. Uničil je velike cerkvene jaslice, štiri metre visoke in osem metrov dolge. Zgorela je tudi ena najlepših umetnin v cerkvi: slika apostolov Petra in Pavla na stranskem oltarju iz leta 1706. Hudo je poškodovana Jelačinova freska na levi strani stranskega oltarja. Dim je počrnil ves strop cerkve in napravil mnogo škoda: vsa notranjost svetišča bo potrebna obnova.

NARKOMANI posebne vrste smo Slovenci, je izjavil in dokazal ljubljanski center za mentalno zdravje. Objavil je dejstvo, da so slovenske lekarne in drogerije v minulemu letu prodale nič manj kot 90 milijonov tablet proti bolečinam. Te tablete se dobijo brez zdrav-

Slovensko gradbeno podjetje

CLAUDIA HOMES

se priporoča melbournskim Slovincem za nove zgradbe, za povečave in razne prezidave hiš, kakor tudi za manjša popravila po domovih.

A. & G. PAVRIČ

51 Ross Street, East Doncaster, Vic. 3108

Telefon: 842 5838

ZMERNE CENE — DOBRO DELO!

niškega recepta. Glavni med njimi sta plivadon in phenalgol.

Zdravniki trdijo, da tako velike količine tablet nujno postanejo nevarne za narodovo zdravje. Zato bodo slovenske lekarne uvedle strožja merila.

SOLKANSKA ŽUPNIJA pod Sveto Goro je praznovala visok jubilej; tisočletnico svoje ustanovitve. Nanj so se pripravili s farnim misijonom, na dan župniškega patrona sv. Štefana pa so imeli zunanje slovesnosti. Nastopili so med drugim tudi združeni cerkveni zbori solkanske dekanije pod vodstvom prof. Ipavca. Akademija je pritegnila toliko udeležencev, da so morali spored kar trikrat ponoviti.

Takle jubilej župnije je res nekaj posebnega. Le kdaj se bodo z njim postavljale — avstralske župnije . . .

KORIST JE PRINESEL Ljubljani orkanski veter, ki je v januarju pustošil po Evropi in nekaterim predelom zelo prizadejal. O pustošenju smo brali tudi v naših dnevnikih časopisih, o koristi Ljubljani pa seveda ne. O tem povedo poročila iz domovine, da je prišla vetrovna fronta preko Slovenije že zelo oslABLJENA: iz Ljubljanske kotline je odnesla gosto meglo, nasičeno s strupenimi plini, ki je že nekaj dni hudo morila Ljubljance. V MISLI je to vredno zapisati ob vsem, kar smo brali o evropskih viharjih. Vsaj meglena Ljubljana se je zjasnila, če se že drugače "vremena Kranjcem" še kaj nič ne "jasnijo". . .

Depel

OB GOZDU stoji ostrožnik. Tako svojevrstno so zaokroženi njegovi temnozeleni listi. Fino, gibljivo, močno so oblikovane vitke veje. Cveti kakor izrezani iz težke svile, svetla modrina kot biserna svetlina napolnjuje zrak daleč okoli.

Pride človek, utrga cvet, potem se ga naveliča in vrže v ogenj . . . Samo nekaj trenutkov in vsa blesteča lepota je en ozek trak sivenga pepela.

Kar je ogenj naredil v trenutku, dela čas kar naprej, kar naprej na vsem, kar je živega: na lepih cvetovih, na visokih kraljevih svečah, na močnem hrastu, na lahnem metulju, na brzi lastovki, na hitri veverici, na najmočnejši zverini.

Vedno je isto — naj gre hitro ali počasi; naj bo rana ali bolezen, ogenj ali lakota — ali kakoli: enkrat bo vse . . . še tako cvetoče življenje — PEPEL.

Iz močne postave kupček tresočega se prahu, ki ga raznese vsak veter. Iz svetle barve — siva

moka. Iz toplo kipečega, čutečega življenja — revna mrtva zemlja; manj kot zemlja — pepel.

Tako bo tudi meni, z nami. Kako nas mrazi, če gledamo v odprt grob in vidimo poleg nekak okostja manj kot pest sivorjavega pepela.

"POMNI ČLOVEK, DA SI PRAH IN SE V PRAH POVRNEŠ!"

Pepel pomeni preteklost. Našo preteklost, ni preteklost drugih; moja preteklost. Moja minljivost mi govori, ko duhovnik v začetku posta s pepelom — nekaj zelenih vejic pretekle cvetne nedelje — naredi križ na čelu.

Vse bo pepel: moja hiša, moja obleka, moje orodje, moj denar, polje, travniki, gozd. Pes, ki me spremlja. Žival v hlevu. Moja roka, s katero pišem; oko, s katerim berem — vse moje telo. Ljudje, ki sem jih ljubil, ki sem jih sovražil, ki se jih bojim. Vse, kar se mi je na zemlji zdela veliko, majhno, zaničevano . . . vse pepel . . . vse

ROMANO GUARDINI

P. BASIL Tipk.

3. marca 1976

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr. Stan Zemljak O.F.M.
Baraga House — 19 A'Beckett St., Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-8118 in 86-7787

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House — 4 Cameron Court, Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-9874

● Slomškova šola je pričela novo šolsko leto slovenskega jezika na tretjo februarjsko nedeljo. Vpisalo se je lepo število, preko petdeset otrok. Imeli bomo zopet dva rzreda: razred mlajših in razred mladincev.

Vem, da bodo nekateri v teku mesecev odpadli, drugi pa se bodo še pridružili. Vsako leto je tako. Na splošno se mi zdi, da starši vse preveč poslušajo svoje otroke. Malo zacepeta, da noče hoditi, pa popuste. Kasneje bo morda žal staršem in otroku.

Zelo napak je mnenje, da otrok zaradi učenja slovensčine težje zdelava v redni šoli, zlasti v angleškem jeziku. Po mojih izkušnjah je ravno nasprotno: domala vsi gojenci Slomškove šole so tudi najboljši v redni šoli.

Z otrokom je tako: Več mu daš učenja, več bo znal. Čim boš popuščal, bo pa to kmalu izrabil in se polenil.

Končno pa je pri obiskovanju Slomškove šole važno tudi to, da spozna druge slovenske otroke in z njimi dorašča. Tudi na to starši premalo mislijo. Hitro minejo leta: otrok bo doraščal izven slovenskega okolja in bo končno celo za slovenske starše izgubljen.

● Včasih je imela predpustna doba največ porok, pa so ti časi menda minili. S slovenskimi porokami smo imeli ta mesec oddih. Tudi h krstu ni prinesla nobena slovenska družina, četudi smo nekaj krstov v naši cerkvi vseeno imeli.

● Letno poročilo Društva sv. Eme je kaj zgovorno in lepo dokazuje, koliko pomeni za naše versko središče takale delavna skupina slovenskih žena in mater. V imenu vseh obiskovalcev naše cerkve se članicam za darežljivost iskreno zahvaljujem.

Na letošnjem občnem zboru 15. februarja je bil lanski odbor ponovno izvoljen (Francka Anžin — voditeljica; Rozi Lončar — tajnica; Tilka Brumen — blagajničarka). Dodale pa so mu članice še drugo voditeljico, ki bo v trimesečni odsotnosti gospodične An-

žinove vodila društveno delo. Za to mesto je bila izbrana gospa Fani Šajn.

Požrtvovalni skupini želimo obilo uspehov tudi v bodoče!

● Na nedeljo 29. februarja smo v Kew priredili B-B-Q v zahvalo kuharicam naše letošnje počitniške kolonije. Zaslužile so si ga, saj bi brez njihove požrtvovalnosti ne mogli imeti počitnic. Žal je bila nedelja po dolgem času prvi deževni dan in piknika nismo mogli imeti na igrišču za cerkvijo. Smo se pa zatekli v dvorano in je bilo prav tako domače. Seveda so prišli tudi otroci in možje, ki so nam pridne roke svojih žena za počitniški čas posodili. Nekaj fletnih zgodbic o vodstvu doma in kuhi med ženino odsotnostjo je prišlo to nedeljo na dan. Moški smo res pripravnejši v garaži kakor pa pri kuhinjskih loncih.

● V nedeljo 22. februarja zvečer je na svojem domu v North Richmondu umrl FRANC BAN. Brez vsakega smrtnega boja je mirno zaspal. Njegov rojstni kraj so Ravne pri Brežicah, pa je morad že mlad priti pod naše gorenske planine, saj je bil po značaju in govoricu popoln Gorenjec. Tam si je izbral tudi svojo življenjsko družico Ivanko Mandelc ter se v jeseniški cerkvi dne 13. aprila 1925 poročil. Lani sta praznovala zlati jubilej svoje zakonske zvestobe. Po poklicu je bil najprej trgovec na svoje, kasneje pa je postal zastopnik trgovske tvrdke; morda mu je srečavanje s tolikimi ljudmi pripomoglo, do izrednega spomina imen in datumov v preteklosti. Domovino sta Banova zapustila leta 1945, v Avstralijo pa sta se izselila v letu 1949 iz Avstrije. Zadnja leta smo občudovali gospo Ivanko, s kakšno potrpežljivo ljubeznijo je stregla svojemu bolnemu možu. Izrekamo ji iskreno sožalje ob boleči izgubi, enako sinu Johnu ter njegovi družini, kakor tudi sinu Branku in njegovi družini v domovini.

Ob pokojnikovi krsti smo v torek zvečer v naši cerkvi zmolili rožni venec, maši zadušnici naslednji dan pa je sledil pogreb na fawknersko pokopališče. Naj bo Francu lahka avstralska zemlja. Priporočamo ga v molitev!

● Slučajno sem zvedel za istrskega rojaka, ki se je 30. januarja letos smrtno ponesrečil v avtomobilski nesreči. IVAN RICARDO JAKAC je imel komaj 17 let (rojen 6. aprila 1958). Ker je obiskoval tehnično šolo v Prestonu, bi sklepal, da družina živi v tem okraju Melbourne. Jakčevim izrekamo sožalje, pokojnega mladince pa priporočam v molitev.

● Zdaj v postnem času bomo imeli vsako sredo zvečer ob pol osmih pobožnost križevega pota. S križevim potom bomo premišljevali Gospodovo trpljenje tudi vsako nedeljo pred mašo. Ne pozabimo tudi na petke, ki so v postnem času dnevi zdržka od mesa, kot so bili pred spremembo vsi petki v letu. Postne žrtvice pa sprejmimo v okviru akcije PROJECT COMPASSION, ki pomaga na tako izdaten način nerazvitim

Malo manj kot:
kolikor glav — toliko na-
rodnosti.

Melbournski nadškof Frank Little v krogu izseljenških duhovnikov svoje nadškofije pred našo cerkvijo. S skupno mašo smo proslavljali 16. decembra srebrni jubilej dela nadškofije za priseljence. Žal prej slike nisem mogel dobiti.

dežlam, da si z našo nabirko potem pomagajo same. Del nabirke v postne družinske šparovčke bomo poslali tudi našemu misijonarju-posinovljencu p. Hugonu za potrebe njegovega afriškega ljudstva.

● Upam, da bodo zdaj z novim šolskim letom znova zaživeli tudi naši MLADINCI, ki so se lani v res lepi skupini zbirali po dvakrat na mesec v cerkveni dvorani ter se med sabo spoznali. Priredili so par lepo uspešnih izletov, glasbena skupina GLASNIKI je od časa do časa pela v cerkvi, med njimi smo izbirali tudi bralce nedeljskih beril. Petočnikova Sonja je obljubila, da bo tudi to leto učila plese in pomagala pri vodstvu. Še bo mladini prijetno, staršem pa tudi vsaj malo pomoči pri skrbi za doraščajoče otroke.

To leto bo mladincem cerkvena dvorana na razpolago vsako prvo in tretjo nedeljo v mesecu popoldne od treh do šestih. Novi mladinci so dobrodošli, da se pridružijo lanskim.

● "Nekdo je jezen na vas, ker mu niste prišli blagoslovit hiše", slišim včasih. Če mi povedo kdo, se vsaj

lahko opravičim in pozabo popravim, a navadno ne zveč imena in naslova, ker "nočejo zamere". Tako ostane jeza zaradi moje človeške pozabljivosti v množici skrbi in dela, morda celo popolnoma zgrešena misel: Noče priti k nam ...

Tudi duhovniki smo pozabljivi ljudje. Ker blagoslov hiše ni tako važna zadeva kot marsikaj drugega, se obljuba zlahka odlaga malo predolgo, končno pa jo izpodrinejo druge skrbi in pade v pozabo. Vem, da imam več takih primerov na vesti, ne spominjam pa se več, kdo me je zaprosil. Ne bojte se, prosim, vprašajte ponovno! Nikomur še nisem namerno odrekel obiskov in blagoslova doma. Rade volje se bom opravičil in obljubo izvršil.

● Večerno mašo bomo imeli na praznik SV. JOŽEFA (petek 19. marca), na praznik GOSPODOVEGA OZNaNJENJA (četrtek 25. marca) in pa na prvi petek v aprilu (2. aprila). Vabljeni!

Nameravate potovati skozi Italijo in obiskati RIM?

V RIMU sta Vam po zmernih cenah na razpolago dva slovenska hotela:

Hotel BLED

IN

Hotel DANIELA

Via S. Croce in Gerusalemme, 40

00184 — ROMA (Tel. 777102 in 7579941)

Via L. Luzzatti, 31

00185 — ROMA (Tel. 750587 in 771051)

Lastnik: Vinko Levstik

Zmogljivost: 85 sob, 150 ležišč. Vse sobe imajo lastno kopalnico, telefon in ostale moderne udobnosti. Postrženi boste v novi slovenski restavraciji. Osebjem je pretežno slovensko. Počutili se boste res domače.

DOBRODOŠLI!

NAŠE ENOLETNO DELO

(Letno poročilo Društva sv. Eme, Melbourne)

ZOPET JE MINILO leto in članice z zadoščenjem gledamo nazaj. Od lanske skupščine (16. februarja) pa do letošnje (15. februarja) smo za naše versko središče zopet opravile lepo delo.

Vse leto smo skrbele za kuhinjo v dvorani. Odprta je bila na dve nedelji v mesecu, ko je po deseti maši pouk Slomškove šole, da so otroci med pavzo dobili okrepčilo. Seveda tudi starši niso bili pozabljeni. Prav tako je bila v naših rokah postrežba ob posebnih prilikah in teh je bilo kar precej: materska proslava, žegnanje združeno s srebrno mašo p. Bazilija in novodošlega p. Filipa, prvi plesni večer mladincev, obletnica Baragovega doma, očetovska proslava, misijonsko filmsko predavanje p. Hugona, miklavževanje in vseavstralski tekmovalni koncert mladincev.

Poleg redne skrbi za postrežbo Slomškovi šoli smo gojencem priredile to leto dva piknika: oba sta pripravila mnogo veselja tako otrokom kot staršem. Predvelikonočni je potekel na zemlji "Planice" v Springvale, za piknik ob koncu šolskega leta pa smo izbrali Upper Yarra Dam. Zlasti prvi izlet je bil prijeten, saj je nekako povezal Slomškovo šolo s šolo Planice: naš namen, da se spoznajo otroci in starši, je v polni meri uspel. — Naj tu dodam tudi našo letošnjo pomoč pri organiziranju kuhinje treh tednov počitniške kolonije v Mt. Elizi.

Naša lastna prireditev je bil zopet SEJEM, ki je lepo uspel in je privabil polno dvorano ljudi. Pripravljanja je bilo veliko, tako za prodajo kot za srečolov. Poleg ročnih del, kuhinjskih dobrot in lectovih src smo prodajale tudi plošče in pa knjige. Le naj sejem ostane naša vsakoletna tradicija: ljudje so z njim zadovoljni, obenem pa tudi nekaj prinese v našo blagajno. Seveda je z njim v zvezi veliko dela posameznih članic celo doma, a prav to nas vse druži tudi izven naših mesečnih sestankov.

Srečolov smo priredile tudi na misijonskem večeru in pa na miklavževanju.

Omembe vredna je priprava butaric za cvetno nedeljo, ki so jih ljudje pred mašo hitro pokupili: Je poleg dohodka tudi ohranjanje naše slovenske tradicije v zdomstvu.

Tudi letos smo se udejevali na odru. Na proslavi očetovskega dne je naše Društvo nastopilo s kratko burko, ki je naše očete in vse navzoče spravila v zares židano voljo. Obenem smo letos na povabilo trikrat gostovale z lansko burko "Špelca v Ljubljani": pri "Planici" v Springvale, v Adelaidi in pa v Canberri. Upam, da je bil uspeh povsod kar dober.

Poleg skupne sv. maše na večer dneva naše zavetnice sv. Eme, katere pa se žal nismo udeležile v polnem številu, je Društvo organiziralo tudi kratke duhovne

vaje ali duhovno obnovo. Vodil jo je p. Lovrenc pri sestrah v Slomškovem domu. Udeležba je bila lepa in vse so bile s tem našim srečanjem zelo zadovoljne. Prav je, da mislimo tudi na duhovno poglubitve, saj je to poleg pomoči verskemu centru namen našega Društva. V ljubezni do dela za skupnost in v pomoč skupnosti bo rasel v nas smisel za žrtve, s tem pa tudi naša ljubezen do Boga.

Zavedamo se, da ni naš namen kopičiti denar v blagajni. Naše zbiranje sredstev na toliko posrečenih načinov ima namen pomagati verskemu središču in nuditi pomoč ob raznih prilikah. Poleg zgoraj omenjenega dela smo središču letos zlasti pomagale z novimi ministrantskimi oblekami, z darom za ozvočenje ter ureditev razsvetljave odra, za nabavo hladilnika, prtov in raznih gospodinjskih potrebščin. Daru je bil deležen za svoj afriški misijon p. Hugo, srebrnomašnika, med potrebami nujne pomoči pa zlasti Cetinova družina. Preobširno bi bilo naštevati vse podrobnosti, ki so razvidne iz blagajniškega poročila. Naj iz njega navedem vsaj številke: Vsoto ob pričetku poslovnega leta (\$872.89) smo dvignile na \$2,945.16, izdale pa smo od tega \$2,375.29. Ob letošnji skupščini je v naši blagajni vsota \$569.87.

Ob pregledu letošnjega dela smo članice lahko ponosne, saj nas je očitno vse leto spremljal božji blagoslov. Naj se ob koncu kot voditeljica lepo zahvalim vsem članicam za razumevanje in pomoč. Dodajam iskreno željo, naj bi bilo tudi v bodoče naše delo tako nesebično in uspešno, naše sodelovanje pa enako iskreno in domače kot doslej. Po tej poti bomo tudi v bodoče s skupnimi močmi lahko napravile še veliko dobrega. Bog poplačaj vsem!

FRANCKA ANZINOVA, voditeljica

MELBOURNSKI SLOVENC!

Kadar potrebujete **TAXI TRUCK**

za selitev in podobno,

se boste z **MAKSOM HARTMANOM**

po domače pomenili za čas prevoza,

delo pa bo opravljeno dobro

in po konkurenčni ceni.

Kličite čez dan: 311 6366

RAPID TRANSPORT SERVICES PTY. LTD.

(vprašajte za Maksa Hartmana!)

Ob večernih urah

kličite Maksovo številko doma: 850 4090

Da, ob Galilejskem jezeru romar kar nekako zaživi v času Gospodovega obiskanja: del evangeljskih zgodb postaneš, ki so se tu odigrale. Ob obali ti zvene na ušesa Kristusove besede, ko je povabil prva apostola, Simona-Petra ter njegovega brata Andreja:

Hodita za menoj . . . (Mt 4,19)

Sklep je jasen: boljši kristjan bom po vrnitvi domov! Saj Gospod kliče tudi mene za sabo. Moja pot kristjana naj bo odločna pot za Kristusom, ki je tod hodil in učil nauke ljubezni.

In ko si v čolnu na jezerski gladini, si tako zlahka predstavljaš ribiško ladjo s preplašenimi apostoli in spečim Jezusom. Vidiš ga, kako vstaja in z dvignjeno roko pomiri vihar. V duši razločno zazvene Kristusove besede:

Kaj ste boječji, maloverni? (Mt 8,26)

Ni viharja življenja, ki bi ga Gospod ne mogel pomiriti. To zavesti odnese romar iz tega nepozabnega kraja. Kot je takrat nastala nad jezerom "velika tišina", se v duši naseli isti mir in predanost. Gospod gre z nami skozi življenje: za

Petrova cerkev v Tiberiji

V času obiskanja . . .

kakršno koli bojazen ne sme biti v srcu ne časa in ne mesta . . .

TIBERIJA,

mesto ob Galilejskem jezeru, običajno služi romarskim skupinam za izhodiščno točko obiska krajev Gospodovega obiskanja tod okoli. Tja pripelje cesta iz Nazareta, tam si najamejo ladjico za prevoz na drugi breg ali križarjenje.

Mesto je iz Kristusovih časov in ga je zgradil v letih 18—22 pred Kristusovim rojstvom četrti oblastnik Herod Antipa. Da bi se prikupil rimskemu cesarju Tiberiju, ga je imenoval po njem. Ker je Herod svojo mladost preživel v Rimu, je hotel s Tiberijo — četudi v skromni meri — posnemati prestolico imperija: mestu je dal napraviti tipični rimski forum, javna kopališča in podobno, sebi pa je zgradil krasno palačo. Hitro je s Tiberijo zasenčil Sepphoris, takratno glavno mesto Galileje. Toda ko je izbiral za mesto najlepši prostor ob jezeru, ga ni prav nič brigalo, da je začel graditi na grobiščih Rakkat. Iz tega vzroka se je v novozgrajeno Tiberijo sprva priselilo malo Judov, saj so pokopališča zelo spoštovali. Večina mestnega prebivalstva je bila poganska, znana po razbrzdanosti. Zanimivo je dejstvo, da sveto pismo nikjer ne omenja, da bi Tiberijo kdaj koli obiskal Jezus.

Šele kasneje, po žalostnem razdejanju Jeruzalema v letu 70 po Kristusovem rojstvu, ko so Judje iskali zatočišča v Galileji, jim je Tiberija prišla prav. Postala je njihovo središče, sedež judovstva v nadomestek za Jeruzalem. Sem se je preselila rabinska šola, tu je nadaljevala s svojim znamenitim delom in nam ohranila celotno besedilo svetega pisma stare zaveze v originalnih jezikih (hebrejskem in aramejskem). V tej šoli so tudi opremili prvotno besedilo z oznakami za samoglasnike in naglase, da ga je bilo lažje pravilno razumeti. Zlasti izkopavanja v letih 1961 do 1963 so odkrila ostanke sinagog iz razdobja 3—8 stoletja, ki zgovorno pričajo o judovski aktivnosti prvih stoletij.

Zanimivo je vedeti, da je nekaj let svojega palestinskega življenja preživel v Tiberiji tudi svetilnik Hijeronim. Učil se je hebrejskega in aramejskega

"Ampak blizu NOVE ZAVEZE bo treba le ostati, ali pa nismo več kristjani. . ." Zadnji stavek p. Bernarda bralcem MISLI.

jezika. Vemo, da je potem celotno sveto pismo prevedel v latinski jezik. Njegov prevod Cerkev uporablja še danes in ga imenuje Vulgata.

Prvo krščansko cerkev naj bi v Tiberiji v četrtem stoletju postavil neki plemič Jožef, spreobrnjenec iz judovstva. Po nekaterih virih naj bi postala celo škofijski sedež.

Mesto so leta 637 zasedli Arabci, leta 1099 pa so ga zavzeli križarji. V njihovi dobi je zopet dobil škofo, a ne za dolgo. Tiberija je namreč leta 1247 postala na zelo krvav način plen egiptskega sultana, ki je takoj ob zasedbi pobil vse krščansko prebivalstvo. Kasneje v zgodovini Tiberije pa so morali tudi Judje večkrat plačati s krvjo.

Križarji so za svojega časa v mestu pozidali cerkev sv. Petra, v spomin na obilni riblji lov na Galilejskem jezeru, ki ga omenja evangelij (Prim. Lk 5, 4—11). Muslimani so jo ob svojem prihodu spremenili v mošejo. Vendar frančiškani kot čuvarji svetih krajev tiberijskega svetišča niso kar tako pustili iz rok. Že pred letom 1552 so vsako leto na praznik apostola Petra prihajali iz Nazareta in v cerkvi maševali. Za ta dogovor so morali seveda dajati muslimanom plačilo, a odnehali niso. Nekako v začetku 17 stoletja se jim je celo posrečilo cerkev odkupiti, vendar jim muslimani dolga letu poslopja niso pustili uporabljati kot svetišče. Leta 1847 so si zgradili majhen samostan in se v Tiberiji za stalno naselili. Svetišče so 1870 popolnoma obnovili in mu dodali današnje pročelje. Zadnjo obnovo je cerkev dobila leta 1944. Tedaj so odkrili dele prvotne križarske cerkve, da so vidni obiskovalcem. Med deli je omembe vredna zunanja stran apside, ki predstavlja gradljo čolna. Svetišče v tej obliki je simbolično predstavljalo Cerkev kot Petrovo ladjico, ki je vsi viharji zgodovine ne morejo potopiti. Saj je sam Kristus obljubil Petru, da je "peklenska vrata ne bodo premagala"

Pred pročeljem svetišča stoji bronasti kip sve-

tega apostola Petra. Je kopija originala v vatikanski baziliki, ki mu rimski romarji poljubljajo stopalo. Kip je dar drugega francoskega romanja v Sveto deželo v letu 1883.

Nasproti pročelja pa so poljski vojaki leta 1945 postavili spomenik padlim. Predstavlja Našo Gospo Czenstochowsko, na vsaki strani pa stojita sveti nadangel Mihael in sveti Kristof ter srednjeveški križar in pa poljski vojak

Danes v Tiberiji žive bogati Judje, mesto postaja zaradi odlične lege ob jezeru in udobnega podnebja vedno bolj letoviščarski kraj — žal se zaradi tega spreminja v marsičem nepokvarjenost okolice iz časa Gospodovega obiskanja Galilejskega jezera. Dve milj iz mesta so tudi znamenite toplice el-Hammam, ki so bile znane že v starodavnih časih. Zdravilni naravni vrelci dose-gajo toplino 60 stopinj in imajo mnogo radioaktivnih mineralnih soli.

AFRIŠKI NAČRTI

BOŽIČNO in novoletno praznovanje je za nami, tudi njegovo vzdušje je najbrž že splahnelo. Je že tako, da nas bolj privlači to, kar je v pričakovanju, kot pa to, kar se je že uresničilo. Naše misli, neposredno delo in pričakovanja — vse je že usmerjeno v vstajenske skrivnosti. A kljub temu je to pismo še neke vrste novoletno, saj je prvo v tem letu. In rad bi bralcem MISLI, saj sem se z mnogimi osebno spoznal, s temi vsticami povedal, kakšni so naši načrti za to leto.

Začetek novega leta daje pogosto priliko za načrtovanje novih podvigov, ki naj postanejo dejstvo — to je tudi pogosto vsebina naših novoletnih želja. Tudi jaz sem prejel med novoletnimi voščili željo moje bivše profesorice: zaželela mi je, da bi se še to leto uresničil načrt o otroški misijonski bolnišnici v Kantéju. Za Afričane ima izrečena beseda svoj učinek, pa naj bo za dobro ali za slabo. Ker se skušam živeti v to njihovo miselnost, ki je pravzaprav svetopisemska, sem gospe Majdi hvaležen za njeno željo. Posebno še zato, ker vem, da svoje želje vedno obdarja z molitvijo.

Kakor je bilo lansko leto bolj negotovo kot gotovo, da sester za bodočo bolnišnico še nimamo — bolnišnice res nima smisla graditi, če osebje ni zagotovljeno — se je z januarjem stanje spremenilo v gotovost, da sestre pridejo. Žal ne Slovenke, katere smo prve naprosili in so bile nekatere mlajše kaj navdušene za misijonsko delo v Kantéju. Sestre pridejo iz Španije in so članice kongregacije frančiškank Marijinega brezmadežnega spočetja iz Murcia. Čeprav je bil tudi njihov odgovor že negativen, so po ponovnem posvetovanju s svojo generalno predstojnico le prevzele mesto bolničark naše bodoče otroške bolnišnice. Božja previdnost pa je njihovo velikodušnost in obnem skrb, odkod bodo prišla sredstva za njihovo vzdrževanje in delo, nagradila tako, da je naše ministrstvo za zdravstvo obnem z načrti zagotovilo tudi kritje stroškov za vsakdanje potrebe bolničark. To je zelo veliko, saj bo bolnišnica imela velike mesečne stroške za svoje uslužbenke.

Kakor hitro smo dobili od oblasti to zagotovilo, je šel naš škof Hanrion k arhitektu, ki nam je izdelal načrt za stavbo bolnišnice in tudi sestrške hiše. Z lokalnimi oblastmi v Kantéju smo tudi že odmerili zemljišče. Zdaj je vse pripravljeno, da zasadimo lopato v zemljo, kjer bo zrastle kandéška misijonska pediatrija. P. Evgen, ki ima že veliko izkušenj za kopanje vodnjakov, bo poskrbel, da ne bo manjkalo vode ne bolnim malčkom in ne sestram bolničarkam. To delo mu bo olajšal kompresor, ki ga je kupil s pomočjo dobrotnikov.

Drugi načrt, ki je tudi že v polnem teku, je gradnja cerkve v Kantéju. Prav ta teden bo odšel naš škof v Abidjan, kjer bo prisostvoval otvoritvi bogoslovne fakultete I.S.R. (Institut des Sciences Religieuses). Tam bo stopil v zvezo s p. Segondijem, ki nam bo delal načrt in morda sam prišel v Kanté, da načrt čim bolj prilagodi okolju, okusu in stilu domačinov. Na pričetek gradnje računam po velikonočnih praznikih, torej v mesecu maju.

Kot vidite, bo letošnje leto precej natrpano z nepastoralnim delom. Treba bo pač združiti oboje, po pravilu "eno izvršiti, a drugo ne opustiti".

Gotovo se boste vprašali, odkod nam bodo prišla sredstva za vse te gradnje. Stroške bolnišnice bo v glavnem krila organizacija CARITAS, saj je njen predračun v našo pomoč za 40.000 dolarjev. To bi pomenilo nekako tri četrtine stroškov — ostane še vedno velika vsota, katero računamo pokriti z darovi posameznih dobrotnikov. Za gradnjo cerkve pa nimamo drugih virov kot pomoč posameznih misijonskih prijateljev, ki bodo prisluhnili in velikodušno odgovorili naši prošnji za pomoč. Ne zamerite mi, če med te prištevam že zdaj tudi avstralske Slovence, ki ste mi doslej stali ob strani s svojimi darovi. Iskreno vse prosim za sodelovanje pri uresnitvi obeh načrtov. Našo hvaležnost za sleherni dar bo spremljala molitev za vas in vaše družine.

P. HUGO DELČNJAK, Togo, Afrika

POSILJKA KNJIG IZ ARGENTINE je dospela:

NAŠE ŽIVLJENJE je vzgojna knjiga bogate vsebine. Napisal jo je dr. Rudolf Hanželič. Vezana je v platno in ima 331 strani. Stane štiri dolarje.

GLEJTE, ŽE SONCE ZAHAJA . . . Pisatelj knjige "Lepo je biti mlad", Franc Sodja CM, z vsebino te nove knjige osvetli starost. Tudi zadnja leta življenja so lahko lepa in svetla. Knjiga stane dva dolarja, vezana v platno tri.

MOJA RAST. Pokojni novomeški gimnazijski rav-

natelj Ivan Dolenc preprosto a globoko opisuje svoje duhovno rast v trpljenju preganjanj. Cena tri dolarje.

LJUDJE IZ OLŠNICE — Prekmurske črtice Franka Bükviča. Cena tri dolarje.

BUTARA — zbirka novel in črtic Franceta Kunstljana izdane ob tridesetletnici njegove mučeniške smrti. Cena tri dolarje.

JOŽE PETKOVŠEK (slikarjeva življenjepisna povest) izpod peresa Marijana Marolta. Cena tri dolarje.

Poštnina pri cenah knjig ni vključena.

IZPOD SYDNEYSKIH STOLPOV

Fr. Valerian Jenko O.F.M.
Fr. Lovrenc Anžel O.F.M.
St. Raphael's Slovene Mission
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(Vhod v duhovniško pisarno in stan za cerkvijo!)
Tel.: 637-7147

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
Telefon kot zgoraj.

POROKA

Frank Jože Mugerli, Five Dock, rojen v Trstu, sin Silvestra in Jožefine, r. Stanič in Marija Roza Nemanič, Five Dock, rojena v Annandale, hčerka Jožeta in Marije, r. Berne. Priči sta bila Walter Sok in Anica Mugerli — Five Dock, 7. februarja 1976.

KRSTI

Vanessa Zrim, Fairfield West. Oče Herman, mati Ema, r. Kovač. Botrovala sta Ivan in Anica Gomboč — Merrylands, 31. januarja 1976.

Tanja Ana Petrevska, Newtown. Oče Lambert, mati Marija, r. Glamočak. Botrovala sta Karl in Dragica Plavčak — Merrylands, med nedeljsko mašo, 15. februarja 1976.

Rebecca Vivian Cesar, Haberfield. Oče Franc, mati Angela, r. Sicilia. Botrovala sta Luciano in Zorka Bogatec — Merrylands, 21. februarja 1976.

Anita Marea Frišič, Greystanes. Oče Vinko, mati Sonja, r. Voršič. Botrovala sta Alojz in Danica Moge — Merrylands, 21. februarja 1976.

NOV GROB

V soboto 7. februarja je v Lake Heights (Wollongong) na svojem domu preminul rojak FERDINAND LEBAN. Rojen je bil 17. 8. 1927 v Kalu nad Kanalom. Torej je bil komaj osemindeset let star. V Avstralijo je prišel leta 1950. Poročen je bil z Ivanko, roj. Mužič, ki pa je umrla leta 1970 in je pokopana v Wollongongu. Ferdo, kakor so ga prijatelji klicali, je bil zaposlen v livarni Lysaght Pty. Ltd. Pokojnik zapuščal sina Jožeta, ki je zaposlen kot metalurgist v isti livarni, doma pa ima še živečo mamo, dva brata in sestro. Pogrebna maša je bila opravljena v torek 10. fe-

bruarja v Warrawongu. Nato smo pokojnika spremili k večnemu počitku na pokopališče v Wollongong, kjer počiva v bližini groba žene Ivanke. Velika udeležba je pokazala, da je bil pokojnik med rojaki priljubljen. Spomnimo se ga v naših molitvah. Naj počiva v božjem miru!

NEDELJSKE MAŠE v Merrylandsu so vsako soboto ob sedmih zvečer, ob nedeljah pa ob 9.30 in 11.00 dopoldan. Sv. maša je tudi ob prvih petkih ob 7 zvečer s pobožnostjo Srca Jezusovega in blagoslovom, torej 2. aprila.

WOLLONGONG ima redno službo vsako drugo nedeljo v mesecu ob 5. uri popoldan v Villa Maria kapeli. Torej 14. marca. V aprilu pa je izjemoma sv. maša en teden pozneje, to je 18. aprila, velika noč, namesto na cvetno nedeljo (11. aprila). Čas je ob 5. uri popoldan.

CANBERRA ima redno službo božjo vsako tretjo nedeljo v mesecu, torej 21. marca. Čas je ob 6. uri zvečer, kraj pa Garran.

ROMANJE V CAMPBELLTOWN bomo imeli v nedeljo 4. aprila (tiba nedelja). Zbrali se bomo na znanim prostoru pri frančiškanih, en kilometer izven Campbelltowna (Camden Road). Začetek je ob 1.30 popoldan. Šli bomo od postaje do postaje križevega pota in premišljevali Gospodove mukepolne stopinje na veliki petek, ki so ga končno pripeljale na goro Kalvarijo. Pri dvanajstih postaji na gričku bomo obnovili Kristusovo daritev na križu s sv. mašo.

Za tiste, ki boste prvič potovali v Campbelltown, nekaj navodil: iz Sydneya potujte po Hume Highway skozi Liverpool in Casulo ter nato po novi ekspresni cesti F5 proti Campbelltownu. Toda ni vam treba iti skozi Campbelltown, ampak nadaljujte vožnjo po F5 še nekaj kilometrov. Vzemite Wollongong exit in se obrnite na levo. Na tem mestu boste na levi strani že opazili frančiškanski samostan s postajami križevega pota na prostem. Sto metrov naprej je vhod na to ze-

Se želite pripraviti na

VELIKO NOČ?

Vabljeni ste k

Svetemu Rafaelu v Merrylands
vse srede v postu ob 7. uri zvečer

mljišče. — Za tiste, ki pridete iz smeri Wollongong: potujite skozi Apin. Tik pred Campbelltownom, na križišču, obrnite na levo na Camden Road in prečkajte železniško progo. Po transformatorju na desni strani ceste boste najprej opazili vhod v Bethlehem Monastery. Tu je samostan redovnic-klarisk; pojdite še petdeset metrov dalje do vhoda frančiškanskega samostana. Tam bo naše letošnje postno romanje. Vsi lepo vabljeni!

Če bo dovolj zanimanja, bomo najeli za naše romanje v Campbelltownu poseben avtobus. Zato prosimo, da čimpreje poveste, če bi radi potovali z najetim avtobusom. Javite lahko telefonsko v Merrylands. Podrobnosti boste dobili pri naši cerkvi na posebnem letaku.

VELIKONOČNO PRIPRAVO imamo v Merrylandsu vsako sredo v postnem času ob 7. uri zvečer. Saj si ne moremo misliti lepe velike noči brez priprave nanjo. Doma smo se pripravljali nanjo velikopotezno na zunanaj (novo obleka, počiščena hiša) in na znotraj (velikonočna spoved, udeležba pri križevem potu in postnih govorih ter obredih velikega tedna). Nova obleka verjetno ni potrebna, ker jih imamo v omari na pretek, toda nova **duhovna** obleka nam je vsem potrebna. Za to se moramo neprestano truditi. V ta namen ste vabljeni vse srede v postnem času v Merrylands, kjer se bomo pripravljali na duhovno doživetje veliko noč.

BUTARICE za cvetno nedeljo bodo napravili otroci merrylandske šole v soboto 10. aprila od deseti uri dopoldan na dvorišču ob cerkvi. Potrebni material bomo mi poskrbeli. Starši, če mogoče, pridite z otroci! Te butarice in drugo zelenje bo blagoslovljeno naslednji dan, na cvetno nedeljo, pri maši ob 9.30.

PASIJON po sv. Marku bomo brali letos na cvetno nedeljo. Razlika od preteklih let pa bo ta, da ga ne bo bral duhovnik sam, ampak bo besedilo razdeljeno na osebe, ki nastopajo. Upamo, da bo ta sprememba dobrodošla in nam bo bolj živo ponazorila dogodke okrog Jezusovega trpljenja in smrti.

VELIKI TEDEN bodo službe božje pri Sv. Rafaelu: na **veliki** četrtek, 15. aprila, ob sedmi uri zvečer bo sv. maša zadnje večerje, nato prenos Najsvetejšega na stranski oltar in ura molitve. Na **veliki petek**, 16. aprila, bodo celotni liturgični obredi ob 3. uri popoldan, ob 7. zvečer pa križev pot s petjem. Isti dan bodo tudi v Leichhardtu obredi tega dne ob 12. uri opoldan. Na **veliko soboto**, 17. aprila, pa bodo obredi v Merrylandsu zvečer ob sedmi uri, sledila bo maša velikonočne vigilijske. Na velikonočno nedeljo bomo imeli v Merrylandsu tri službe božje: ob 8.30, 9.30 in 10.30 (zborovo petje). Popoldan ob 5. uri bo maša v Wollongongu.

NEWCASTLE pride na vrsto za slovensko službo božjo na belo nedeljo, 25. aprila. Kraj je kot navadno cerkev Srca Jezusovega, Hamilton. Čas pa je ob 6. uri zvečer. Lepo vabljeni!

"PIRHOVANJE" na velikonočni ponedeljek, 19. aprila, bo v Auburn Town Hall (tam, kjer je bilo "Štefanovanje"). Začetek bo že ob 5. uri popoldan, konča se pa ob 11. uri.

OBHAJILO NA ROKO je bilo vpeljano v sydneyski nadškofiji s prvo postno nedeljo. Toda ni obvezno. Kdor se želi obhajati na stari način, to lahko stori. Vsak, kdor želi prejeti obhajilo na roko, naj na duhovnikovo vzklik "Kristusovo Telo" najprej odgovori "Amen". Potem mu bo duhovnik položil sv. hostijo na dlan leve roke. Desna dlan je pod levo. Nato z desno roko vzame sv. hostijo z leve dlani in jo zaužije. Šele nato zapusti svoje mesto. Kdor želi obhajilo na stari način, pa naj ima sklenjene ali prekrizane roke in duhovnik mu bo dal, kot doslej, sv. hostijo v usta.

Zakaj ta sprememba v načinu obhajanja? Če pogledamo zgodovino, bomo videli, da so do 9. stoletja verniki prejeli obhajilo na roko. Tudi pri zadnji večerji je Kristus apostolom dal sv. obhajilo na roko in so ga sami nesli k ustom in ga zaužili. Pozneje, ko je aktivno sodelovanje vernikov pri službi božji začelo pojemati, je šele prišlo v navado obhajilo na jezik.

Pokoncilski duh nam pravi, da je obhajanje na roko pomembnejše. Cerkev zaupa kristjanu, kot odraslemu odgovornemu in vestnemu človeku, Kristusovo Telo, da se sam hrani z njim. Res so nekateri mnenja, da se samo posvečene, to je duhovnikove roke lahko dotaknejo Kristusovega Telesa; toda saj tudi jezik ni posvečen, ki prejme sv. obhajilo. Z jezikom dostikrat hudo grešimo. Zato razlog, da roke niso čiste, ne drži.

Kot omenjeno je vsakemu posameznemu verniku dano na izbiro, kako naj odslej prejme obhajilo. Ob načina imata v Cerkvi stoletno prakso, eden v prvem, drugi v drugem zgodovinskem obdobju. Pri tem pa pazimo, da ne bomo od bistva prešli k nebstvu. Naj se obhajano na ta ali na oni način, vedno moramo izklicovati Kristusu v Sv. Rešnjem Telesu največje spoštovanje in ljubezen. Gledati moramo predvsem na to, da bo naše srce lepo pripravljeno na sprejem božjega Gospoda in da se bomo neprestano trudili, da bo sv. obhajilo obrodilo v nas bogate sadove.

P. VALERIJAN

Sv. Rafael vabi . . .

Z VSEH VETROV

NE LE ADELAIDI — japonskemu milijonskemu Tokiu pa je že lani seizmolog dr. Kodžo Kimura napovedal "katastrofalen potres, ki utegne vsak trenutek razdejeti velemesto". Zahteval je od vlade takojšnje zaščitne ukrepe, ker pa ta svarila ni vzela zares, se je sam odločil za izselitev. Pa do danes še ni bilo nič.

Sicer je Japonska izrazito potresno področje in katastrofa slej ko prej zares lahko pride. Takrat bi bilo enajstmilijonskemu mestu res hudo in v zmešnjavi nesreče bi bila celo izselitev preživelih domala nemogoča. Pa vseeno upamo, da bo dr. Kimura še dolgo brezuspešno kje na deželi čakal na ta dogodek . . .

TRJE ZNANSTVENIKI v Ameriki pa napovedujejo, da bo verjetno še v tem stoletju prišlo do izbruha ognjenika St. Helena, ki se dviga na severu zvezne države Washington. To sklepajo iz resnega študija "eruptivne dejavnosti gore v minulih starih tisočletjih", kakor pravijo. Ne morejo predvidevati obsega in trajanja ognjenikove aktivnosti, računajo pa, da bo izbruh hujši od katastrofe, ki je leta 79 uničila Pompeje.

OSTANKI SV. CIRILA so bili po odloku papeža Pavla VI. prve dni februarja prenešeni v Solun, rojstni kraj svetih bratov Cirila in Metoda. Relikvije je spremljal kalcedonski pravoslavni metropolit.

Zgodovina nam pove, da je po obisku Rima, kjer sta sveta brata Ciril in Metod prejela papeško potrjenje za svoje delo med Slovani, Ciril postal menih. Toda še pred odhodom Metoda nazaj med Slovane je leta 869 umrl in pokopali so ga v Rimu z velikimi pogrebnimi častmi. Zahodna Cerkev ga je začela takoj po smrti častiti kot svetnika, vzhodna pa v desetem stoletju. Za vesoljno Cerkev je skupaj z bratom Metodom dosegel čast oltarja šele v devetnajstem stoletju.

V Solunu bodo relikvije hranili v novi cerkvi, posvečeni sv. Cirilu, ki pa še ni dokončana.

PRVO CERKEV po oktobrski revoluciji leta 1917 bodo zdaj gradili v Rusiji. Končana mora biti do leta 1980, ko bodo v Moskvi olimpijske igre in služila bo športnikom iz vseh koncev sveta ter različnih verstev. Naloga, ki so jo od oblasti dobili sovjetski arhitekti, je kaj nenavadna zanje, saj načrtov za cerkve niso vajeni delati. Da se bodo morali izkazati, pa ne dvomimo: nova cerkev bo športnikom in udeležencem olimpijade dokaz ruske "verske svobode" . . .

Arhitektom je bilo naročeno, naj olimpijsko cerkev načrtujejo tako, da jo bo mogoče pozneje brez večjih prezidav spremeniti v "dom porok". Iz tega se da

sklepiti, da bo stavba kot cerkev s koncem olimpijade odslužila in ruskim vernikom ne bo na razpolago.

HUDA EPIDEMIJA GRIPE je verjetno na pohodu proti Avstraliji za letošnjo zimo, pravijo zdravniki — pripravimo se nanjo! Zdaj se moremo proti gripi obvarovati s cepljenjem, ki velja za eno leto. Važno bi bilo, da bi bili cepljeni vsi otroci, saj se v šoli virus najlažje prenese iz otroka na otroka. Poročila pravijo, da bodo nekatera podjetja brezplačno cepila svoje delavce.

Te vrste gripo prenaša poseben virus "Vic". Preteklo zimo je bolezen hudo prizadela Ameriko, razsajala pa je tudi po Evropi. Samo v Angliji je zaradi nje umrlo 79 oseb.

Pripravimo se torej! Veseli smo lahko, da smo bili na gripo pravočasno opozorjeni.

SLABE NOVICE prihajajo o zatiranju Cerkve na Slovaškem, kjer se trudijo po ruskem načinu uničiti Cerkev. Kdor maloštevilnih duhovnikov sme vršiti svojo okrnjeno službo, mora imeti posebno dovoljenje od oblasti. Kdor tega dovoljenja nima, pa ga zasačijo pri duhovniškem delu, je kaznovan. Že lani je dobil prepoved izvrševanja poklica škof Jožef Korec. Je iz jezuitskega reda, bil je že kot duhovnik v ječi, pred leti pa tajno posvečen v škofa. Zdaj si služi kruh kot skladiščni delavec pri bratislavski tvrdki Tatrachema.

Pa o vsem tem bi morali celo v svobodnem svetu — molčati.

140-LETNICO svoje narodne himne "Lijepa naša domovina" so praznovali Hrvati po vseh koncih sveta, kjer danes žive v izseljenstvu. Naravno jim je himna zelo pri srcu in prav je, da jubileja niso pozabili. O njem so pisali po svojih številnih časopisih in imeli ob tej priliki tudi številne lepe akademije.

KATOLIŠKA KARITAS je bila prva, ki se je odzvala s takojšnjo pomočjo preizkušanemu guatamalskemu ljudstvu. Razdejanje je res strašno: 20.000 mrtvih, 60.000 ranjenih, 30.000 otrok je ostalo brez staršev, z zemljo je bilo zravnanih 200.000 stanovanj . . . Meteorološke postaje so zaznale okoli 700 potresnih sunkov in ponovno je začel delovati tudi ognjenik Pacaya.

Proti silam narave smo pri vsej moderni tehniki res še vedno tako brez moči.

POKOJNI GENERAL FRANCO je prav od krvave španske revolucije pa do smrti veljal za diktatorja. Ves svet ga je imenoval tako. Po zmagi nad komunisti je

svojo deželo dvignil iz razvalin ter jo s trdo roko vodil mimo čeri svetovnih problemov. Diktator! A po končani revoluciji je dal zbrati trupla vseh padlih borcev brez razlike, na kateri strani so se borili. Častno jih je dal pokopati v veličastnem mavzoleju, kjer nekdanji sovražniki spijo drug ob drugem in se jim je zdaj pridružil tudi sam. Borci so bili za svoje ideje, za katere so dali svojo kri in življenje. Diktator Franco je prepustil sodbo Bogu — sam jim je dal kot človek vse priznanje in časti padlim v boju.

Je pa le razlika med diktatorjem in diktatorjem, ali ne? Doma se po tridesetih letih še vedno boje svojih mrtvih nasprotnikov, ki v tisočih leže po neznanih grobovih . . .

OB PRILIKI XII. zimske olimpijade v Innsbrucku v Avstriji je objavil veliki pariški jutranjik "Le Figaro" reportažo o "Argentinski družini na olimpijskih igrah". Oče Frenk, večkratni argentinski smučarski prvak, je pripeljal na tekme tri svoje sinove — Marka, Matjaža in Martina — ki naj bi zastopali Argentino. Vsa imena zvene kaj po domače, priimek pa jim je **Jerma**n. Slovenska izseljenska smučarska družina (če mama tudi smuča, pa res ne vem!), ki jo pozna vsa Argentina. S Frenkom sva po vojni skupaj preživljala begunska leta, sinovi pa so seveda rojeni že v Argentini.

Kako je bilo na olimpijadi s snegom ob suhem evropskem februarju, smo brali v časopisih. Menda so ga s tovornimi vozili dovažali na smučišča . . .

ŠTUDIJO O TELEVIZIJI in njenih posledicah je objavilo avstralsko ministrstvo za pošto, sestavilo pa jo je trinajst avstralskih strokovnjakov na podlagi poskusov v Avstraliji, Ameriki in Evropi. Po njih izsledkih pretirano gledanje televizije povzroča agresivno vedenje in občutno zmanjšuje že tako nezadostno družabnost med ljudmi. Privesti more celo do omejitve delovanja nekaterih možganskih funkcij.

To moderno in tako oboževano množično občilo bo svetu prineslo še precej glavobola — kot mnoga druga moderna sredstva, ki jih človek tako rad uporablja.

KITAJCI v svojem pekinškem mesečniku "Ljudska literatura" zadnji čas zbadajo Ruse, da "sejejo v Kazakstanu, žanjejo pa v Severni Ameriki". Saj je znano, da so Rusi zaradi slabe letine naročili v ZDA ogromne količine žita. A pogodbo so napravili kar za pet let. Kitajci pravijo: Mogoče se je ušteti pri setvi v eni letini zaradi vremenskih in drugih nepravil, toda zakaj potem pogodba petih let? Ali so morda sovjetski revizionistični gospodje iznašli poseben aparat, s katerim so že točno ugotovili, da bodo nenormalne klimatične razmere onemogočale načrtovane žetve kar za pet let naprej?

AVGUST ČOP je umrl dne 9. januarja med argentinskimi Slovenci. Bil je pred vojno znani telovadeček, ki je v slovenski mednarodni telovadni vrsti žel uspeh za uspehom doma in po Evropi. Rojen je bil na Jesenicah na Gorenjskem. Med njegovimi osmimi brati je bil v Sloveniji najbolj poznan Joža Čop, planinec in vodič.

Pokojni Avgust Čop tudi v begunstvu in izseljenstvu ni opustil telovadbe. V Argentini je vodil slovensko telovadno vrsto in nastopal z njo na mnogih javnih prireditvah.

ALBANIJA je v preganjanju vere tako dosledna, da ji je uspelo zabrisati skoraj vsa zunanja verska znamenja. Oblasti nočejo priznati škofov, ki jih je Rim imenoval na mesta onih, ki so bili obsojeni na zapor ali pobiti. Tudi novice nasploh pridejo preko meje zelo redko. Po letu 1971 je domala edino poročilo, ki govori o štirinajstih preostalih duhovnikih, od katerih jih je dvanajst na prisilnem delu, dva pa v hišnem zaporu.

Pri Sv. Treh kraljih nad Vrhniko kopni zadnji sneg

ADELAIDSKI ODMEVI

Fr. Philip I. Feryan O.F.M.

Holy Family Slovene Mission

47 Young Ave., West Hindmarsh, S.A. 5007

Telefon: 46-5733.

PRAV ŽAL MI JE, a obljubljeni "odmevi" iz Adelaide tokrat niso prišli pravočasno do urednika. Čakal sem do zadnjega, končno sem moral za "odmeve" prihranjeni prostor zamašiti z drugim gradivom, ker tiskarna ne čaka. S potrebnimi dopolnili bodo zadneli v predvelikonočni številki.

Naj tu objavim vsaj veselo novico, da se bo adelaidski Misijon Sv. Družine razširil preko ceste na dvojno zemljišče s hišo, ki nam je lani za las ušlo. P. Filip s svojim občestvenim svetom je zagrabil novo priliko in uspel: predplačilo je vplačano, brezobrestno posojilo zagotovljeno in pogodba bo podpisana še ta mesec.

Adelaidi čestitamo! — Urednik.

ŠTIRIDESET DNI

ŠTEVILO ŠTIRIDESET je v svetem pismu simbolično in sveto, ker ga je posvetil Bog v zgodovini odrešenja. Prav posebej z Mojzesovim bivanjem pri Bogu na Sinaju in s Kristusovim postom v puščavi. Za Mojzesa so bili to največji dnevi življenja, dnevi božje bližine, notranjih razvetljenj, spoznavanja božjih načrtov za ves narod in prihodnja pokolenja. Tako so postali to veliki dnevi judovske, krščanske in svetovne zgodovine, ki je v mnogočem razsvetljena prav s temi navdih.

Za Kristusa so bili ti dnevi samote v puščavi, ko je bil tako prežarjen od polnosti božanstva in Očetove bližine, da ni ne jedel in ne spal, gotovo najlepši in najslajši v zemeljskem bivanju. Takrat se je mogel kot človek povsem predajati ljubezni Troedinega Boga, po čemer je že kot otrok hrepenel in v življenju pogosto uresničeval v celonočnih molitvah. Naravno je, da je zato štirideset dni prešlo v krščansko izročilo in da ima za vsakega velik in včasih kar usoden pomen. To je vsakoletni postni čas med pepelnico in veliko nočjo, **štridesetdanski post**.

Ime budi v nas različne spomine in predstave na stroge stare poste, na spokorne navade, na razne omejitve porok in zabav, prepovedi plesov in podobno. Vse to poznamo iz verske in kulturne zgodovine in smo ob tem polni občudovanja in priznanja, včasih pa morda tudi obžalovanja. Obenem se oziramo v našo sedanost in jo skušamo iskreno razumeti in živeti po potrebah, spodbudah in možnostih svojega časa.

Osnovna misel teh dni ni post, ampak božja bližina in obnova našega življenja, v polnosti božje resnice in božjih načrtov z nami. V tem času moramo bolj doumeti, da je Bog naš Oče in Prijatelj, vsa Resnica in Dobrota. Da le Bog lahko povsem osmisli človekovo življenje ter nam da moč in trdnost tudi v preizkušnjah in na zapletenih križiščih življenjskega popoto-

vanja. Vse bližnje in daljne cilje, posebno najgloblja stremeljenja, moramo pretehtati v luči čiste vesti, to je božje govornice v razodetju Besede in srca.

Za vse to je treba časa, zbranosti, volje in moči. To je naporno delo, ki mu vsi radi ubežimo, v svojo in tujo škodo. In tisti, ki hočejo z ljudmi manipulirati, vedno odvrtačo človeka od zbranosti in merjenja samega sebe in dogajanja v luči globlje resnice. To je verjetno največja rana propadajoče kulture, ki ji daje osnovni ton potrošnja.

Kristjani se z Bogom predvsem srečamo v krstu, ko se zrastemo s Kristusom in božjim ljudstvom in to dopolnimo z zavestno vero in predanostjo. Tako je naših štirideset dni predvsem življenje iz krsta, obnavljanje krstnega prerojenja in rast v Kristusu. Ker pa se z grehi vsak izmed nas Bogu izneveri, postavlja pregrade ljubezni in okrni v mlačnosti, zato je teh štirideset dni tudi čas spokornosti, popravljanja z dobrimi deli, obnavljanja v molitvi. Tako v osebnem kot občestvenem življenju; v notranjem, a tudi zunanem in javnem. Tako nas vabi in spodbuja Cerkev, naša Mati.

Naših štirideset dni naj bo za nas lepih, osrečujočih. Naj nas osvobajajo suženjstva strastem in ljudem, družbi in njenemu pritisku ter nas pripeljejo v svobodo božjih otrok in miru. V polnosti Kristusovega vstajenja — zemeljske in večne velike noči.

D.

**STE ŽE PORAVNALI
LETOŠNJO NAROČNINO
ZA "MISL"?**
**BODITE TUDI ZVESTI NAROČNIKI,
NE SAMO REDNI BRALCI!**

DR. JANEZ JENKO, škof Slovenskega Primorja, je svojim vernikom pred božičem napisal pastirsko pismo. Zlasti se obrača v njem na krščanske starše v skrbi za njihove otroke. Med drugim beremo v pismu tudi tole: ". . . Poleg staršev imajo na otroka v šolski dobi in kasneje silen vpliv družina, prijateljstva, v katerih se nahaja. Znan je pregovor: povej s kom hodiš, pa ti povem kdo si . . . Tudi krščanski otroci in doraščajoča mladina danes prihaja v nevarno in veri morda celo sovražno družbo, njihovim vplivom se dejansko ne more popolnoma izogniti. Kaj bo z njimi? Ali bodo mogli v takšnem okolju rešiti vero? Z božjo pomočjo je tudi to mogoče, vendar le pod pogojem, da so verni otroci in verna mladina med seboj, z dušnim pastirjem in versko skupnostjo povezani tesneje kot z neverno družbo . . ."

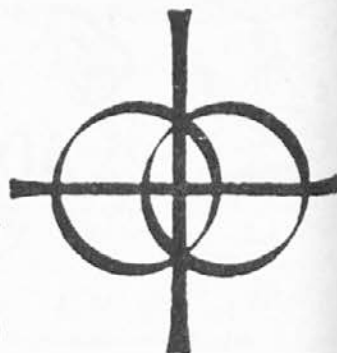
Nič novega ni povedal: le nekaj dejstev, ki jih vidi kot škof v skrbi za svoje vernike in jih občutijo tudi krščanski starši. Nikogar ni s tem napadal, nikogar žalil. In vendar je ta nedolžni odlomek pastirskega pisma doma dvignil mnogo prahu.

Škofa Jenka je najprej napadlo "Delo", za njim "Nedeljski dnevnik", nato v podobnem tonu še drugi listi. Reakcija pa je šla še dalje. V Novi Gorici so sklicali sejo članov koordinacijskega odbora za urejanje odnosov med samoupravno družbo in verskimi skupnostmi novogoriške občine. Kot razberemo iz poročila o seji v "Delu", so odborniki obsodili ta del škofovega pastirskega pisma kot "posreden napad na našo ustavo", kajti "naša ustava, kot tudi celotno družbenopolitično delovanje ni sta nikoli ločevali vernih in nevernih, pač pa temeljita na enakopravnosti narodov in narodnosti ne glede na veroizpovedi posameznikov...."

Take izjave so ob vsakdanjih dejstvih "enakopravnosti vernikov" res višek hinavščine. Iz nadaljnjih poročil pa vidimo, česa se tako strašno boje: ". . . Okrožnica oziroma njena vsebina pa bi bila lahko, kot so jo ocenili, zametek klerikalnega delovanja . . ." Pa smo spet pri tisti borbi mahanja po zraku: pod "klerika-

KAREL MAUSER:

VEČNA VEZ

(6)

Matt ni mogel dojeti, da je Bob odšel. Čeprav ga je večkrat imelo, da bi vprašal po njem, vendar ni hotel dregniti v boleče mesto. Naj se vse razgnoji kakor se more.

Prvič je sama dregnila, ko so pospravljali koruzo. Bil je medel jesenski dan in Steve bi rad videl, da bi bila koruza pred dežjem pod streho.

— Drugi teden grem na sodnijo, — je rekla Dorothy nadomoma.

Matt jo je začudeno pogledal.

— Bob bi se rad ločil, — se je smejala. Čakala da je na to Matt ni mogel razumeti njenega smeha.

— Poročila sva se samo civilno. Pred sodnijo. Nič v cerkvi.

Gledala ga je s tistim čudnim nasmehom, ki je Matta vselej zmedel.

— Nisem vedel, da sta bila poročena samo na sodniji, — je rekel.

— On je tako hotel, — je rekla kakor v zadregi.

— In kako boš zdaj? — se je utrgalo iz Matta.

— Kako? Saj ga že toliko mesecev ni in je šlo. Seveda, brate, tebe bi midva z očetom ne zmogla. Morala bi najeti. Tako pa.

— Se mar misli Bob spet poročiti?

Prikimala je.

— In ti?

— Jaz ne, — je rekla tiho.

In kakor da jo je ujel v napačni misli, je hitro dodala:

— Če hočeš, to lahko kar zapelješ domov.

Zlezel je na voz in odpeljal. Preden je z vozom zginil pod breg, se je obrnil. Dorothy je stala na kraju njive in gledala pred gmajni. Ni se premaknila. Kakor ulita v zemljo je stala tam in veter, ki je vlekel od gmajne, ji je kuštral lase.

Matt je zaprl oči in mislil na Jane.

Ko bi bila Jane tako zdrava kakor Dorothy, ne bilo bi težkih misli, ne tega strahu, kaj bo prišlo in sama bi laže živela.

Od Jane se Matt z mislijo splazi do očeta. Kar trhleni kakor da ga hčerina bolezen bolj podira kakor njo. Z nadoho je čedalje hujše in lahko se zgodi, da ga nekega dne zmanjka. Matt se ne upa misliti. Kakšna bo Jane! Ob pamet bo. Vsako malenkost grize in grize, vsako bolečino spravi vase in jo pregnete do zadnje še tako globoke skritosti.

Ko se je delo uneslo, je Matt na skrivaj odšel k zdravniku. Koj ga je spoznal.

— Je mar slabše?

— Ni, toda rad bi vedel, kaj morem še storiti.

Zdravnik je s svinčnikom trkal ob mizo.

— Če je podedovala, sva oba brez moči. Nič ne morem reči, toda čas bo pokazal.

Vstal je in mu položil roko na ramo:

— Mr. Kovach, eno je najvažnejše. Kažite ob njej veliko zaupanje in veliko silo. Naredite se tako, da bo imela občutek, da verujete vanjo. In nikoli ne pokažite, da vidite kaj, kar razkriva njeno bolezen.

Ponudil mu je roko, toda Matt jo je spregledal. Kakor v sanjah je šel po stopnicah. — — —

Pričelo se je dolgo deževje. Dež je spiral polja, ceste so bile take, da je blato kar kipelo. Prvič, da se je Matt ustrašil samote. Vedel je, da se bo trpljenje za Jano znova začelo.

Peskar se skoraj ni več premaknil iz kuhinje. Matt je na vse načine poskušal, da bi Jane vsaj za čas odtrgal od njega, toda zaman. Peskar sam je prišel v svoj svet in se je oklepal hčere kakor otrok. Matt je videl, da je brez moči. Želel si je samo še eno, da bi oče še dolgo živel in s svojim življenjem držal še Janino.

Vsak dan je prišel v vas Steve z malo Barbaro. Otroka sta se igrala, Steve in Peskar sta govorila in kadar je za kratek čas prišla še Dorothy, tedaj je zaživela tudi Jane.

Toda ne vselej. Včasih je vzela v roke šivanje, ga držala v naročju in komaj kaj rekla. Tudi govorila ni. Strmela je predse kakor da nekoga čaka.

Nekoč je prišla Dorothy z Barbaro sama. Bilo je malo pred božičem, zunaj mrzaz brez snega in okrog in okrog globoka tišina.

Nenadoma se je Jane dvignila, dela prst na usta in šepnila: — Nekdo joka.

Matt je zakril oči. — Nekdo joka, — je ponovila. Tedaj je Matt stopil k njej in ji položil roko čez ramo.

— Nihče ne joka, Jane. Glej, Andrej je tukaj in se igra. In mi smo tukaj. Kdo naj torej joka? Pogledala ga je s čudnim pogledom.

— Joka, saj slišim. Peskar je na pol sedel na pol slonel v naslonjaču. S stisnjenimi očmi je dejal: — Matt, pelji jo v posteljo.

Ni se branila. Matt je obsedel ob njej. Nič ni govorila. Potlej je zaspala in Matt je po prstih odšel iz sobe. Vrat ni zaprl. Peskar je samo pogledal. Dorothy ni bilo več.

— Odšla je in Andreja je vzela s seboj. Zvečer ga bo pripeljala nazaj. Je zaspala zdaj? Matt je prikimal.

— Matt, — je goltnil Peskar. — Kaj je, oče? — Kakor da sem kriv in vendar nisem. Videl sem, kako te je imela rada in ti njo, pa sem . . .

Dalje ni prišel. Krčevit vek ga je zlomil. Matt je stal ob oknu in strmel v že porumnelo, zmrzlo travo.

— Tako je bilo z materjo, kajne? — Prav tako, — se je utrgalo iz starega. — Ko se je začelo, je rekla iste besede kakor danes Jane.

— Nekdo joka. Znova je bruhnil v vek. Matt ni mogel vekati. V enem samem hipu je videl celo svoje življenje, rudnik in gmajno, starega

lizem" lahko spraviš sleherno delovanje slovenske Cerkve, celo skrb za krščanske otroke, samo da potem lahko udariš po tem namišljenem sovražniku in pozabiš na besedilo ustave.

Skof Jenko je bil zaradi pastirskega pisma klican na zagovor pred versko komisijo Slovenije, občina Nova Gorica pa je sklenila o tej "sovražni dejavnosti proti naši državi" spregovoriti v javni razpravi. Res nas zanima, če je že bila in kaj so še iz trte zvito prinesli na dan v tej zadevi. V znamenju "verske enakopravnosti in svobode" seveda . . .

O sveti križ

— življenja luč . . .

**DAROVI ZA BERNARDOV JU-
BILEJNI TISKOVNI SKLAD:**

\$46.— Milivoj Lajovic; \$17.— Niko Krajc; \$16.— Anton Jesenko, Anton Lakner, Ivan Urh; \$14.— Lojzka Husarek; \$10.— Justi Mrak; \$9.— Bernard Zidar; \$8.— Marija Leber; \$7.— Terezija Kordiš, Eligij Šerek, Vlado Kutin; \$6.— Ivan S. Prosenak, Jože Sok, Jože Brožič, Marija Vravnik, Janez Kucler, N.N., Jože Grilj, Zdenka Novak, Barbara Marinčič, Valentin Lenko, Slavko Jernejčič; \$4.— Marija Slokar, Ludvik Tušek, Ivan Lapuh, Marjan Potočnik, Janez Turk, Marija Nekrep, Marjan Rome; \$3.— Marija Habenschuss, Franc Mautner, Marija Bizjak, Anton Brumen, Karel Knap, Marija Medved, Ignac Kotnik; \$2.— Mira Berenyi, Anton Gržina, N.N., Zorko Abram, Alojz Rezelj, Ferdo Godler, Anica Pegan, Ivanka Kontelj, Marija Urbanč, Silvo Pregelj, Janez Primožič, Fanica Lasič, Marija Bertancelj, Ludvik Lumbar, Anica Sivec, Ignac Kalister, Marija Birska, Ludvik Robb, Mirko Cuderman, Anton Jevnikar, Danica Kozole, Rafaela Bernes, Karl Mezgec, Franc Nagode, David Pahor, Katarina Hartner, Karlo Samec, Evgen Bene, Vin-

Franka, livarno in starega Johna, prvo srečo, tisto nedeljsko popoldne ob jezeru, vse te dni na farmi — in videl je, kako se podira, kako se vse seseda, kako v nič zginevajo sanje, ki jih je bilo toliko. In je v mislih še sam podiral. Počemu vse to, počemu vse trpljenje, garanje?

Tedaj je prišla Jane po stopnicah. Matt se je zasukal.

— Zaspala sem, — je rekla preprosto. — Koliko je že ura? Tako dolgo sem spala.

Potlej se je razgledovala po kuhinji.

— Andreja je vzela Dorothy. Barbara bi se rada igrala z njim. Naj bo do večera tam, — je rekel skoro plašno Matt.

— Naj bo, — je rekla.

Potlej je segla po šivanju.

In Matt ji je pripovedoval, da je pisal Frank iz gmajne. Ni več za težko delo, toda za farmo bi še bil. Če morda potrebuje delavca.

— Vzemi ga, blizu tebe je doma. Star človek je vedno revež.

— Saj še ni toliko star, — se je Matt posili zasmejal. — Mislim, da ga je pijača zdelala.

— Revež je vendarle, — ga je pogledala.

Še pred pomladjo je bil Frank pri Mattu. In Matt ga je bil vesel.

* * *

Matt je na tihem upal, da se bo spomladi Jane obrnila na boljše, toda bolezen je šla svojo pot. Sicer — Matt je to z bridkostjo priznal — mu novi znaki Janine boleznii niso več tako silno rezali duše, toda zavest, da je proti bolezni brez moči, ga je mrtvila celo pri delu. In kar je bilo najhujše: Peskar je počasi ugašal. Poslednje sile so ga zapuščale. Jane se skoraj ni več premaknila od njega. Pozabila je na delo, pozabila na otroka in celo ga po cel dan ni bilo doma, ni vprašala po njem.

Matt je dokončno spoznal, da je zgubljena.

Bilo je tik pred veliko nočjo, ko so se Peskarju stekle ure. Že zjutraj je bil videti čudno mrzel in modrikast. Matt je gledal samo Jane. Vek se ji ni ustavil. Z muko je prenesel očeta iz naslonjača v posteljo in ga podprl z blazinami. Videl je, da ni več pomoči. Z zaprtimi očmi je lovil poslednjo sapo.

Jane je butala z glavo ob posteljno stranico, rjula je in Matt sam je bil s svojimi močmi pri kraju. Pod noč je Dorothy na Mattovo prošnjo šla po duhovnika.

Uro po tistem je stari Peskar umrl. Z groznim krikom se je Jane zrušila čez posteljo in obmirovala.

Matt jo je zanesel na posteljo, Frank pa je zapregel in kar se je dalo gnal konja.

**TOBIN
BROTHERS**
funeral
directors

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

NORTH MELBOURNE.	
189 Boundary Road,	329 6144
MALVERN,	
1382 High Street,	50 4720
SPRINGVALE-DANDENONG,	
505 Princes Highway, Noble Park,	546 7860
MENTONE,	
3 Station Street,	93 2460
FRANKSTON,	
232 Cranbourne Road,	781 2115

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

Zdravnik se ni začudil. Mirno in tiho je opravil svoje delo. Matt se ga ni upal motiti. Šele potlej, ko je videl, da je Jane odprla oči in mu je zdravnik z roko pokazal, naj odide, se je Matt premaknil.

Pričakal je zdravnika ob mrtvem očetu.

— Mr. Kovach, samo ena pot je še. Bolnica.

Matt je pričakoval teh besedi.

— Rekli ste lepše kakor ste hoteli. Umobolnica.

Prikimal je.

— Kdaj bi morala iti?

— Še nocoj, moglo bi se kaj zgoditi. Pošljem avto.

Kakor odsekan je odšel za zdravnikom in Frankom na dvorišče. Voza že ni bilo več, toda Matt je še vedno stal.

Še pred polnočjo so Jane odpeljali. Ni se branila, tudi poznala ni nikogar. Ko se je Matt sklonil nad njo, se mu je zdelo, da v blazinah leži samo še duh, samo še senca, ki ne ve nikamor več.

Franka je poslal k mrtvemu, sam je obstal na dvorišču. Gologlav, razpet je strmel okrog sebe, potlej se je zasukal proti gmajni.

Tedaj je zrasel stari Steve izza šupe:

— Matt!

Obrnil se je počasi kakor težka vrata.

— Matt. Andrej te čaka.

Prijel ga je za roko. Matt je hodil ob njem kakor otrok.

Ko je zagledal Andreja v Dorothyinem naročju, šele tedaj se je v Mattu razvezal vek.

Staremu Stevu se je tresel glas:

— Matt, odleglo ti bo. Ostani pri otroku, midva s Frankom bova preoblekla mrliča.

Ko je odšel, se je dvignila tudi Dorothy.

— Otrok je zbit, zanesem ga v posteljo. Doma ga ne moreš imeti.

Pogledal jo je in videl, da ima oči kar vnete od veka. Samo pokimal je. Ostal je sam. Slišal je, da se je Andrej oglasil in da mu Dorothy tiho nekaj pripoveduje. Potlej je otrok utihnil.

(Dalje prihodnjič)

ko Tomažin, Dušan Vran; \$1.— Stanko Koželj, Jože Zupančič, Justina Costa, Marija Kos, Matt Cestnik, Marija Plut, Franc Hervatin, Adam Klančič, Alojz Drvodol, Janez Rogl, John Mihič, Viktorija Gajšek, Rozalija Cenčič, Drago Logonder, Marija Stipič, Marija Kogovšek, Albina Sinigoj, Marija Frank, Alojzija Žakelj, Karla Twrdy, Leopold Urbančič, Gita Mihelčič, Valentina Mimich, Anton Muha, Stane Ferfila, Janez Jernejčič, Marija Grum, Vinko Dajnko, Janez Mihelčič, Roman Divjak.

P. STANKO PODERZAJ, INDIJA: \$10.— Družina France Benko (namesto venca na grob Franca Bana), N.N.; \$6.— Justi Mrak; \$2.— Janez Primožič, Karl Mezgec.

SLOVENSKI MISIJONARJI, TOGO, AFRIKA: \$30.— Sara Rudolf (za lačne); \$28.— Cerkvena misijonska nabirka v Adelaidi za fr. Marjana Marinčiča; \$10.— Milka Hervatin, \$8.— Društvo sv. Eme namesto venca na grob Franca Bana; \$5.— Alojz Gasperič, Marija Kos (za lačne), Albina Sinigoj, Ivan Kováčič (za lačne); \$4.— Rafaela Bernes (za lačne); \$3.— Ivanka Študent; \$2.— Karl Mezgec.

FRANČIŠKOVA MLADINA: \$2.— Janez Primožič.

Dobrotnikom Bog povrni!

GLEJTE — ČLOVEK

Glejte, moji otročiči,
kaj so grehi, kaj so biči
naredili z Jezusom!
Komu se srce ne gane,
ako gleda take rane —
kdo bo plakal solzo vsaj?

Spomnili se vsi ga bomo:
Glejte človek — Ecce Homo!
vabi solza iz oči.
Vsem v srce se bridko smili,
vsí ga bomo tolažili,
križ nosili z Jezusom.

SILVIN SARDENKO

Kotiček naših malih

ČE SMO KAKOR SONCE . . .

BODIMO KAKOR SONCE ZLATO,
KI SE SMEJČKA NAM NA TRATO:
VSEM TOPLOTO IZZAREVA,
ČE BOGAT SI ALI REVA;
NA HUDOBNE KAKOR DOBRE
SIPLJE SVOJE ŽARKE KODRE,
NA VELIKE IN NA MALE,
BOLNE, ZDRAVE, ZAOSTALE;
BELCE, ČRNE, ŽOLTE RASE —
KDO NAJ NA VSE TO SPOZNA SE!
VSI SMO BRATCI IN SESTRICE:
NAŠIH VSEH ŽIVLJENJ STEZICE
VODIJO V NEBESA SVETA,
KJER SE SREČA NAM OBETA,
ČE SMO KAKOR SONCE ZLATO,
KI SE SMEJČKA NAM NA TRATO.

P.B.

RADI NASTOPAMO. — V Slovenskem domu v Adelaidi otroci radi nastopimo in pokažemo staršem, kaj smo se naučili v slovenski šoli. Tudi za obletnico Doma smo nastopili: dečki in deklice smo se naučili nekaj slovenskih pesmi in deklamacij. Z nami se je veliko mučila gospa Davorina Gustinčič in se ji zahvalimo za njen trud. Ko pa smo na odru, so kar pozabljene vse težave. Za naprej bo šlo še boljše, saj imamo vedno več veselja in tudi slovenščina nam že bolje teče.

Lepe pozdrave vsem slovenskim otrokom! — **Sonja Pahor, Adelaide, S.A.**

NAŠ POST. — Tudi letos bomo imeli šparovček, v katerega bomo vsi skupaj nabirali denar za lačne ljudi po svetu. Ata pravi, da sem lahko srečen, ker še nikoli nisem bil lačen. Ata in mamica pa sta bila, ko sta še živela med vojno doma v Sloveniji. Dostikrat mi pripovedujeta, kako sta si želela kruha, pa ga ni bilo. In kako sta bežala čez mejo in se bala za življenje.

Lani sem velikokrat dal denar v šparovček namesto da bi si kupil sladoleđ, ali pa sladkorčke ali čokolado. Ata je manj kadil, mama pa si je kuhala manj kave. In vsi skupaj smo sklenili, da ne gremo na zabavo in damo denar v šparovček za lačne. Doma smo se zabavali sami in bili zelo veseli. Igrali smo "domino" in kdor je izgubil, je moral tudi dati v šparovček.

Vesel sem, da me ata in mama lepo učita. Ko bi vse družine po svetu delale tako, ne bi bilo toliko lakote. — **Anthony Pestotnik, Perth, W.A.**

DRAGI OTROCI!

Sicer ta naša "galerija mladih" govori o že več ali manj dorasli mladini, ki je med našim avstralskim zdomstvom ohranila materin jezik in ostala slovenska. Namenjena pa je seveda mlajšim, da v njih vidijo zgled zase in svojo pot doraščanja v krogu slovenske izseljenske družine in slovenskega okolja. Včasih pa le napravimo izjemo.

Danes predstavljamo komaj dvanajstletno SUZI JENKO, ki s svojim nasmejanim obrazkom vse veselje pozdravlja iz Seaton Parka (Adelaide), Južna Avstralija. Prav rada se je dala slikati pod domačo trto z diplomom — "The Top Pupil Merit Award", ki jo je dobila kot najboljša med 42 učenci sedmega razreda. Pravi, da bo tudi v bodoče pridno hodila v Slovenski dom k slovenskemu pouku, kakor je doslej. Njena spričevala pa imenitno potrjujejo trditve, da izseljenskim otrokom učenje materinega jezika prav nič ne škoduje napredku v rednih šolah.

Suzi je že večkrat nastopila na odru in se prav dobro odrezala. Ima še brata Slavka (13 let) in malega Frankija, ki se pridno pripravlja na Misijonu sv. Družine za prejem prvega svetega obhajila. Suzino posebno veselje je kvačkanje in kar tekmuje s svojimi prijatelji, kdo bo več nakvačkal. Seveda jo njena mamica prehititi, ker uporablja pri delu — stroj, . . .

Suzi želimo še mnogo lepих spričeval in diplom v bodoče. In obljubiti nam mora, da slovenskega jezika ne bo nikoli zanemarila.

*

"Tonček, zakaj pa vendar jokaš?"

"Ker se mi je sanjalo, da je šola pogorela."

"Ne jokaj, saj so bile samo sanje: nič ni pogorela!"

"Saj prav zato jokam . . ."

Ste razumeli smešnico, otroci? Upam, da nihče izmed vas ni tak Tonček, ki bi ne maral šole.

KRIŽEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

MELBOURNE, VIC. — Iskrene čestitke izrekamo gospodični STELI MIHELČIČEVI, ki je na melbournski univerzi srečno končala zadnje izpite iz prava. V kolikor nam je znano, je prva med našo tukajšnjo slovensko mladino, ki je nastopila pot advokata. Sledila je svojemu očetu dr. Francu Mihelčiču, ki je med nami dobro poznan in že nekaj let vodi svojo pisarno.

Stela mi je obljubila, da mi bo po graduaciji, ki bo zdaj enkrat, poslala svojo sliko. Prav rad bi jo dal na sosednjo stran MISLI — naši mladini v zgled. Saj se Stela s slovensčino nikogar ne ustraši: če ji bo tudi angleščina po sodiščih vedno tako dobro tekla, bo vse pravde dobila.

Še enkrat: iskrene čestitke novemu "dohtarju" in vsej Mihelčičevi družini! — Urednik.

WHYALLA-NORRIE, S.A. — Naj v imenu naše družine in tudi vseh tukajšnjih starih znancev želim vam in MISLIM obilo blagoslova k srebnemu jubileju. Naročniki prilagam tudi dar za sklad, saj razumem, da bi brez darov naš mesečnik težko izhajal v taki obliki in s tako pestro vsebino. V naši hiši so MISLI že skoraj sedemnajst let zvesti obiskovalec — prijatelj, ki nas še ni razočaral. Tako lepo nas povezuje s starimi in novimi znanci — kolikokrat srečam v MISLIH poznano ime.

Kot sem že prej kdaj omenjala, k nam mnogi prihajajo in tudi odhajajo in za mnoge ne vemo, kam so odšli. Kjer koli so in če berejo te vrstice, naj sprejmejo pristržne pozdrave iz te naše oddaljene Whyalle. Mnogim tu ni všeč in si hitro pomagajo drugam. Mi pa kar vztrajamo in smo mišljenja, da je povsod lepo, kjer si človek v miru uredi svoj domek in ima okrog sebe nekaj zvestih prijateljev. Da smo pa daleč od večjih slovenskih naselbin, to pa žal čutimo in ni vedno lahko. Dosti sta nam p. urednik in p. Stanko pomenila s svojimi obiski, za kar se vama iz srca zahvalimo. Zalostno je le, ko nas je malo tu, a še ti "ne utegnejo" vsi priti skupaj. Pa saj sama vesta in tudi p. Filip doživlja isto. Smo mu pa zato drugi bolj hvaležni za obisk slo-

venskega duhovnika. Bog daj, da bi se tu naselilo kaj več naših družin — potem bi bilo bolj domače in prijetno.

Lepe pozdrave od nas vseh v Whyalli — Marta Zrim.

CANBERRA, A.C.T. — Dne 19. februarja smo imeli v našem Slovenskem domu "Triglavu" prav prijeten večer: obiskal nas je novoizvoljeni senator Miša Lajovic. Da nam je rojak, doma iz Ljubljane (Šiškar, če hočem biti bolj natančen), mi menda ni treba posebej poudariti.

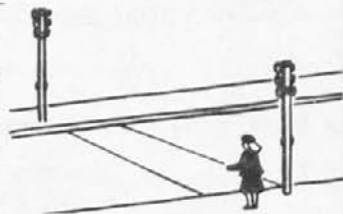
V Domu se nas je zbralo okrog sto. Spored je vodil večši Ivan Urh, katerega rodni dom je tudi prav blizu Šiške. Pozdravni govor pa je imel Cvetko Falež, ki se tudi visokih gostov nikdar ne ustraši. Vse njegove besede do zadnje so vredne poudarka. Dal je v njih častno mesto dragi domovini Sloveniji, ki je dala Avstraliji prvega priseljence na tako odgovorno mesto. Sicer je pri tem padlo nekaj medklincev nepovabljenih (Slovenci žalostnega slovenstva, vpreženega v tuj voz!), pa tega smo v Canberri že vajeni. Ko neotesanci opravijo svoje delo, se odstranijo, kot bi jih bilo sram . . .

Slovenski senator nam je v lepi domači besedi povedal svojo zanimivo in težko pot, ki ga je končno pripeljala v Canberro, na sedež v parlamentu. Večkrat je omenil, da še komaj verjame, da mu je to uspelo doseči. Resnico mu spet in spet potrdi tablica na vratih njegove pisarne v Parlamentu: Senator M. E. LAJOVIC. Dejal nam je, da so nam vsem ta vrata vedno odprta, od torka do petka, ko je v Canberri. Ivan Urh se je pri tem prijetno pošalil: "Kaj se ne bojite, gospod senator, da boste imeli preveliko procesijo ljudi, ko nas tako po domače vabite? . . ."

Na senatorja-rojaka smo Slovenci res lahko upravičeno ponosni. Ni nas dosti v Avstraliji v primeri z drugimi etničnimi skupinami, pa smo prav z njegovo izvolitvijo dosegli več smo kdaj koli želeli. Voščimo mu srečno pot skozi parlamentarske probleme, ki v Avstraliji niso ravno majhni. Canberričani tudi upamo, da ga bomo še večkrat srečali pod gostoljubnim krovom našega Doma. — Joža Maček.

OTROCI! Če je v bližini prehod za pešce z lučmi ali pa posebej označen prehod za šolsko mladino, prečkajte cesto tam in ne kje drugje! Zapomnite si za vselej pomen varnostnih luči! Rdeča pomeni vedno in za vsakega: Postoj! Rumena pomeni: Čakaj in bodi previden! Zelena pomeni: Smeš preko ceste, če je prehod zares varen! — Striček.

BARRACK HEIGHTS, N.S.W. — MISLI nas sleherni mesec razveselijo, saj nas lepo učijo in prinesejo vedno toliko zanimivosti. Ker smo "na uganke udarjena" družina, nam je tudi zadnja stran vedno dobrodošla. Upam, da Vam bomo poslali še kakšno križanko. Zanje se poleg mene zelo zanima Branko, ki že drugo leto nadaljuje študije na sydneyški univerzi; še bolj pa Stanko, ki bo začel univerzo prihodnje leto. Stanko se je že lani zagrizel v to, da hoče postaviti svetovni rekord z največjo križanko. Res je v ta namen srečno dokončal svojo križanko, ki ima **6.500 besed**. Je že pisal v London na urad, kjer zbirajo podatke o vsemo-gočih svetovnih rekordih in zdaj vsak dan nestrpno pričakuje odgovora. Mogoče bo pa le prišel v knjigo rekordov. Vam bom sporočila, kakšen bo uspeh.

Lepe pozdrave vsem naročnikom! — **Ivanka Žabkar**.

Stanku čestitamo h KRIŽANKI! (Za tako veliko križanko je pa že vredno uporabiti samo velike črke!) Pa naj uspe ali ne, od naše strani je vreden vsega občudovanja za znanje in vztrajnost. Težko si predsta-

**9A LOWER PLAZA,
SOUTHERN CROSS HOTEL BUILDING,
MELBOURNE**

Tel. 63 1650

in

242 HIGH STREET, KEW, VICTORIA

Tel. 862 1039

Za poroke, krste in razne druge družinske prilike
smo Vam na uslugo

v našem studiu, v cerkvi ali doma!

Slika za potni list — v dvajsetih minutah!

Telefon 627-3097

Zvečer 621-3394

Za avtokleparska dela se sydneyškim Slovincem
priporoča

AUTO-CAMAY SMASH REPAIRS

vogal Piccadilly & Loftus Sts.
Riverstone, N.S.W., 2765

Prevzema privatna popravila in tudi
popravila preko zavarovalnice
Pokličite LUKA CAMOVIČA
in se pogovorite v domačem jeziku!

vljam, koliko ur je položil v to delo. Nam bo moral
enkrat sam kaj več napisati o tem. — Urednik.

MELBOURNE, VIC. — ... Po peti celini se borimo
za ohranitev slovenstva. MISLI nam ga ohranjajo že
dolgo dobo 25 let in lahko rečem, da so za narod na-
pravile veliko delo. Ko prebiram stare letnike, jih
vedno bolj občudujem. Upajmo, da še ne bodo tako
hitro zatonile, saj bi bila to za našo avstralsko sloven-
sko skupnost velika škoda. Le naj ostanejo trdne v na-
čelih, obenem pa vedno mlade in sodobne. Zlasti za
načelnost sem jim hvaležen, saj nam mnogim dajejo
veliko moralno oporo v zmešanih časih kompromisov.
Želel bi samo, da bi tudi vsa naša društva stala tako
trdno na lastnih nogah in bi jim noben poskus ne spod-
kopal korenin. Več načinov je za uničevanje naše izseljen-
ske skupnosti: na zvit način infiltrirati staro, da konč-
no pade — ali pa ustanoviti nekaj novega, da razdvoji.
Oboje je nevarna igra, pripelje pa na isti cilj. Ob tej
taktiki smo avstralski Slovenci premalo oprezni in se
damo z nekaj besedami o slovenstvu zvoditi za nos.
Kdo se bo končno smejal? Tisti, ki nas je pognal po
svetu. Človek bi mislil, da nas je vsaj preteklost kaj
naučila — a v to ob razmišljanju naše stvarnosti moč-
no močno dvomim ... — Iz pisma N.N., ki ni bilo
namenjeno za objavo, pa so misli vredne našega raz-
mišljanja.

EMONA ENTERPRISES

Vam nudi elektronske računalnike vseh vrst, od znanstvenih (scientific), strokovnih (engineer-
ing) in trgovskih (business) do čisto enostavnih za vsakdanjo uporabo; elektronske ure
z radiom (fully solid state digital clock — AM/SM Radio); nemške NORDMENDE barvne
televizije (se dobe samo v Sydneyu); avtomobilske sprejemnike; kasetne magnetofone;
HI-FI ojačevalne naprave in drugo.

Pišite nam za prospekte in cenik — z veseljem Vam bomo ustregli:

EMONA ENTERPRISES

(Jelena in Alfred Brežnik)

21 JUDGE STREET, RANDWICK, N.S.W.

(P.O. Box 188, Coogee, N.S.W., 2034)

TELEFON: 399-9061

Slovenske plošče in kasete dobite v Sydneyu v Slovenskem Centru sv. Rafaela,
v Melbournu pa pri Društvu sv. Eme, slovenska cerkev v Kew.

MELBOURNSKI SLOVENC I !

V slučaju prometne nesreče se posvetujte z
LAWSON MOTOR BODY REPAIRS
za kvalitetna popravila Vašega avtomobila.

Delamo tudi za R.A.C.V in druge zavarovalnice.

Vprašajte za rojaka Darka Butinar ali Maria Deltoso!

15 Lawson Crescent, Thomastown, Vic. 3074 — Tel.: 460 4102

MORDA KOGA ZANIMA nakup hiše v Renčah, blizu Nove Gorice? Ima prostorno kuhinjo, tri spalne sobe, klet in vse pritikline. Cena je zmerna.

Za podrobnejša pojasnila se obrnite na naslov: Ivan Velišček, Somerton Road, Greenvale, Victoria, 3047. Telefon 30 7503.

Izseljenski duhovnik p. Janez Sodja SJ, ki deluje med rojaki v Evropi, poizveduje za pokojnim JANEZOM MENCINGERJEM. Njegova sestra na Švedskem je dobila vest, da je umrl, pa bi rada vedela kaj več o njem. Ker nam je neznano ime, kraj bivanja oz. smrti in tudi smrtna novica, se obračam na bralce MISLI. Morda je kdo pokojnega poznal in bi mogel uredništvu sporočiti podrobnosti. Za sleherno sodelovanje v zadevi bom hvaležen. Pokojni Janez naj bi bil star približno 45 let. — Urednik.

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK
Vam z veseljem nudi

**“FRANK'S
AVTO ŠOLA”**

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST, 2165
N.S.W.

TELEFON: 72-1583

Potrebujete **TAPETNIKA?**

RUDI BABICH

obnavlja in popravlja kuhinjske stole,
naslonjače in zofe ter vse ostalo,
kar morda v Vaši hiši kliče po tapetniku.

Iz starega novo po zmernih cenah!

Prepričajte se sami!

Nič Vas ne stane vprašati za ceno!

Telefon: 604 2038

217 Polding Street, Smithfield (Sydney), N.S.W.

REŠITEV FEBRUARSKE UGANKE:

I. Dobiti si moral sledeče besede: 1. peljemo; 2. Turjak; 3. krmar; 4. koščki; 5. kopje; 6. ugankar.

II. Po pravilnem vodoravnem premiku besed ti bo sta dve vrsti črk, brani od zgoraj navzdol, povedali Marijin praznik v februarju (11. februarja): **LURŠKA MARIJA**.

Rešitev so poslali: Karla Twrdy, Janez Turk, Francika Anžin, Vinko Jager Dorica in Ivan Slavec, Jože Sekulin, Ivanka Žabkar, sestra Maksimilijana Pavlič in Peter Trpin. Zreb je izbral za nagrado **Dorico in Ivana Slavec**.

TISKARNA

POLYPRINT

PTY. LTD.

7a RAILWAY PLACE, RICHMOND, VIC. 3121

TEL. 42-7417

se priporoča melbournskim Slovcem in slovenskim podjetjem za razna večja ali manjša tiskarska dela

Ljubosumni fant dekletu med obiskom živalskega vrta: "Tatjana, prepovedujem ti, da se nasmihaš tisti opici! Zakaj sem pa jaz tukaj?"

*

"Kaj, je to mogoče? Poročen si, pa si sam šivaš gumb na plašč?"

"Motiš se! To je plašč moje žene . . ."

*

Zdravnik: "Kje imate večje bolečine: v jetrih ali v glavi?"

Bolnik: "V jetrih. Kar imam v glavi, je komaj vredno omembe."

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, OTTOWAY, S.A., 5813

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč in hiš.

DARILNE POSILJKE v Jugoslavijo posreduje redno in po zmerni ceni.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam razne dokumente, pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obračajte na nas v teh zadevah!

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

IZ LJUBLJANSKEGA "PAVLIHA":

● Ko je zamenjal gospoda s tovarišem, je postal še večji gospod.

● Poglej, koga vlečeš iz blata, da ne boš umazan!

● Kako si vi, pametni Slovenci, razlagate besede iz prenekaterega razpisa:

... imeti mora moralno-politične kvalitete?

— To pomeni, da moraš imeti strica.

● Praksa ustvarja delavce, teorija pa govornike.

● Ob majhnega človeka se spotaknemo, velikim se izognemo.

● Direktor telefonira v drugo podjetje: "Tista navodila za včeraj, ki jih boste dobili jutri, ne držijo več; pa se zato ravnajte po tistih za predvčeraj, ki smo vam jih poslali danes!"

● Kakšna bo ozimnica leta 2000?

— Čudovita, ker bomo živeli že v famozni boljši prihodnosti, za katero se vsi kot en mož že 30 let borimo.

— Leto 2000 vas skrbi? Jaz pa ne vem, kako bom živel do prihodnje pomladi.

● Zajec dobro čuti, odkod piha veter, pa vendar ne naredi kariere.

● Z govorjenjem lahko dobimo vse — razen žuljev.

MELBOURNSKI ROJAKI

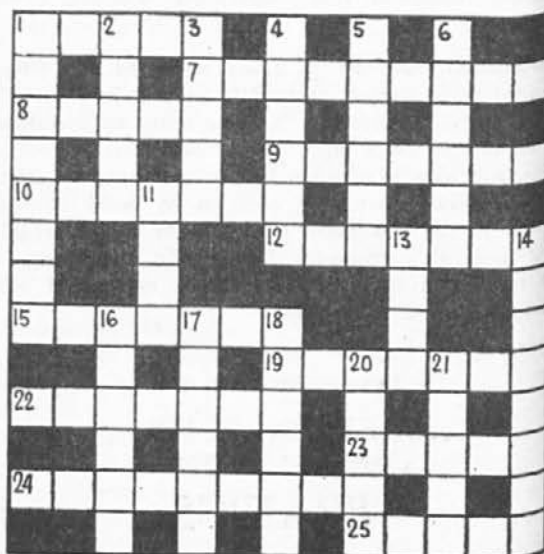
Potrebujete morda priznanega TOLMAČA za sodišče ali kako drugo važno zadevo?

Obrnite se z zaupanjem na rojakinjo JANJO SLUGA!

48 SMITH STREET
ALPHINGTON, Vic., 3078Telefon:
49-4748
41-6391**KRIŽANKA**

Vodoravno: 1. moderna kašča; 7. začetek velikega potsta; 8. več mož; 9. južnoavstralski sadni kraj; 10. priprava za sedenje (pomanjševalnica v množini); 12. rojstno mesto avtomobila; 15. umetna luč na splošno; 19. izpisana pisava; 22. drugi izraz za nalašč nekoga jeziti, oščeniti; 23. beseda pomeni, da pripada k ustom; 24. postna pobožnost; 25. živahni.

Navpično: 1. orožje; 2. ni resnično; 3. pesmi, ki jih lahko pojemo; 4. program; 5. masten; 6. del ure z uteži; 11. vrsta pokore; 13. ovčje krzno; 14. s silo butnika zaloputniti, da se sliši; 16. moško ime; 17. ime pirskega slovenskega glasbenika; 18. okraši; 20. plavati, voziti se po vodi; 21. dan spomina Kristusovega trpljenja.

Ker bo velikonočna številka zgodnja, bo žrebanje dražajenca že 25. marca. Ugankarji, pohitite!

Urarsko in zlatarsko podjetje:

ALEXANDER WATCHMAKER & JEWELLER

31 The Centre, Seven Hills, N.S.W.

(nasproti postaje)

Telefon 622-1408

vam nudi 20% popusta na vsa popravila ur in zlatnine (šest mesecev garancije) in 5% na vse nakupe. Engraviranje imen brezplačno.

HANDMADE JEWELLERY
DESIGNED AND MADE
IN OUR OWN WORKROOM

Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte o ugodnih pogojih.

Priporočata se

Edvard in Kristina ROBNIK

TURISTIČNA AGENCIJA

Theodore Travel Service P/L

66 Oxford St., (Darlinghurst), Sydney, 2010.
33-4385

Tel.: 33-4155, A.H. 32-4806
33-5995

PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE
ALI PIŠITE:

- mi smo uradni zastopniki letalskih in pomorskih družb
- pri nas dobite najcenejše možne vozne karte

*Bavite se izključno z opolnomočeno in registrirano
agencijo, katera objavlja veliki Q za Qantas*

V uradu:
RATKO OLIP

BLACKTOWN 6 Campbell St., Tel. 622-7336, A.H. 32-4806.

PODRUŽNICE:

**SYDNEY
PENRITH**

269 Elizabeth St., Tel. 61-3153, 26-1621
498 High St., Tel. (047) 31-3588

DR. J. KOCE

3 BEATRICE STREET, KEW, VIC. 3101

TELEFON: 86-8076

1. Obrnite se na nas, če hočete imeti res pravilne prevode spričeval, delavskih knjižic in sploh vseh dokumentov.
2. Ravnajte se po načelu "svoji k svojim", kot to delajo drugi narodi. Zato naročajte važne karte vseh vrst (za letala, ladje itd.) pri nas, saj pri nas ne stane vozna karta niti cent več kot drugje. Sploh se obračajte z zaupanjem na nas po navete v kakršni koli zadevi. Naše izkustvo, ki smo ga nabrali tekom več kot 20 let v Avstraliji, Vam bo prišlo prav.
3. Darilne pošiljke (pakete) izvršujemo hitro in solidno. Če želite, vam pošljemo cenik.

Zastopnik za N.S.W.

Mr. R. OLIP
65 MONCUR ST.,
WOOLLAHRA, N.S.W.
Tel. 32-4806

Zastopnik za Queensland

Mr. J. PRIMOŽIČ
39 DICKENSON ST.,
CARINA, QLD., 4152

VAŠA DOMAČA TURISTIČNA AGENCIJA

PUTNIK

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

72 SMITH STREET, COLLINGWOOD, VIC., 3066

Telefon : 419-1584 in 419-2163

Rešujemo vse potovalne probleme za obisk domovine ali drugih delov sveta.

Redni poleti v domovino štirikrat na teden!

Z nami se morete pogovoriti v domačem jeziku glede raznih potovalnih informacij, glede rezervacij, potnih listov in viz. Obrnite se na nas po telefonu, pisмено ali z osebnim obiskom naše pisarne. Radi in hitro Vam bomo ustregli.

PUTNIK — SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

Ivan Gregorich

(že od leta 1952 v Avstraliji na uslugo vsem, ki žele potovati)

Po urah:

Paul Nikolich, Nada Nakova, 48 Pender Street, Thornbury, Vic. 3071 — Tel. 44 6733

Ivan Gregorich, 1044 Doncaster Road, East Doncaster, Vic. 3109 — Tel. 842 1755

F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES PTY. LTD.

182 NORTON STREET, LEICHHARDT, N.S.W., 2040

TAX CONSULTANTS —

INSURANCE BROKERS

Prevezemamo registracijo in popolno knjigovodstvo vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev, kakor tudi posameznikov. Urejamo davčne obračune ("Income tax return"), rešujemo davčne probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom

V. FERFOLJA

J. M. THAME

E. WEINBERG

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja — "Tariff Companies".

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bolezni, v nezgodah; zavarovanja nepremičnin itd. (Workers' Compensation, Public Risk, Superannuation scheme, Pension Funds).

TELEFON: SYDNEY 560-4766 in 560-4490